

1124 Rathbone, SW.,
City.

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
R. SCHAAFSMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF
Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos
Associate Editors—Rev. A. Cammena, Rev. P. De
Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B.
Kok, Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman.
Rev. H. Veldman.

Communications relative to contents
should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin Street, S. E.
Grand Rapids, Mich.

Vol. XV, No. 1 Entered as second class mail
matter at Grand Rapids, Mich.

OCTOBER 1, 1938

Subscription Price, \$2.00

MEDITATIE

Door Vreemden Gevonden

*Ik ben gevonden van hen, die naar
Mij niet vraagden; Ik ben gevonden van
degenen, die Mij niet zochten; tot het
volk, dat naar Mijnnaam niet ge-
noemd was, heb Ik gezegd: Ziet, hier
ben Ik, ziet, hier ben Ik.*

Jes. 65:1.

Een antwoord!

Het Goddelijk antwoord!

Want Jehova spreekt hier tot Zijn volk in ant-
woord op hun gebed.

Voor Sions herstel, voor de wederopbouwing van Jeruzalem, voor den herbouw van hun heilig en heerlijk huis, waar hunne vaderen den Heere loofden, hadden ze gebeden.

En ze hadden gepleit met een beroep op God Zelf!

In zichzelven vonden ze geen pleitgrond. Niets dan zonde en ongerechtigheid werd bij hen gevonden. Duizendwerf hadden ze Gods gunst verbeurd. Aan hunne zijde was er niets, op grond waarvan ze Gods genade en redding zouden kunnen inroepen; enkel reden, waarom God Zijne groote verbolgenheid hun zou toonen, hen zou doen ervaren. Ze hadden het beleeden, dat ze allen waren als een onreine, dat al hunne gerechtigheden niets anders waren dan een wegwerpelijk kleed. Ze wisten het, dat hunne misdaden hen henenvoerden als afgevallen bladeren in den wind. Wie zou dan vrijmoedigheid vinden om Gods naam aan te roepen, om Hem aan te grijpen? Verborg Hij niet Zijn aangezicht voor hen en deed Hij hen niet versmelten door middel van hunne ongerechtigheden?

En toch, ze hadden gepleit!

Gepleit, niet zonder grond, noch ook op gronden, die ze in zichzelven vonden, maar op de onveranderlijke trouw van Jehova!

Voor Gods zaak, Zijn Naam, Zijn werk, Zijn ver-

bond, hadden ze gebeden, met een beroep op God Zelf! Doch nu, Heere! Gij zijt onze Vader; wij zijn leem, en Gij onze pottenbakker, en wij allen zijn Uwer han- den werk! Heere! wees niet zoozeer verboleg, en gedenk niet eeuwiglijk der ongerechtigheden; zie, aan- schoow toch, wij allen zijn Uw volk!

En het gebed, dat om God gaat en zich op God Zelf beroept, wordt zekerlijk verhoord.

En daarom komt thans het antwoord.

Doch, schoon in dit antwoord wel wezenlijk de ver- hooring ligt van het gebed van Gods volk, het herstel van Sion, de handhaving van Gods verbond, toch ligt die gebedsverhooring in een anderen weg en zal Sions herstel plaats hebben op een andere wijze, dan de bid- ders het zich hadden voorgesteld.

Immers zal er, naar luid van de volgende verzen toch oordeel en verwoesting komen over Israel, het wederstrevig volk, tot hetwelk de Heere den ganschen dag Zijne handen had uitgestrekt!

En de verhooring van het gebed om Gods naam en zaak zal gezien worden in een volk, dat naar Gods naam niet genoemd was!

Ze zullen Hem zoeken, schoon ze naar Hem niet vraagden!

Ze zullen Hem vinden, schoon ze Hem niet zochten!
Tot hen sprak Jehova: Ziet, hier ben Ik!
Wonderlijke verhooring!

Goddelijke wonder der genade!

Het volk, dat naar Gods naam niet genoemd was, wordt geroepen, en ziet, ze worden kinderen des levenden Gods genaamd!

Zij, die niet naar God vraagden, begonnen te zoeken; en die eertijds niet zochten vonden Hem!

Zoo is het immers met u en met mij!

Zeker, in dit Schriftwoord is sprake van de roeping der Heidenen, zooals wel duidelijk is uit de aanhaling van dit woord door den apostel in den brief aan de Romeinen, 10:20. Doch de tekening, die ons hier ge- boden wordt van geheel het Heidendom tegenover God, en van de wijze, waarop ze tot kinderen des levenden

Gods worden, geldt immers ook u en mij in het bijzonder.

Hoe geheel anders wordt ons hier die wereld der heidenen voorgesteld, dan ze ons dikwijls buiten de Schrift om wordt geschilderd. Hoe dikwijls toovert menschelijke taal den toestand dier heidenwereld voor onze verbeelding als een van een vragen en zoeken naar God, van een brandend verlangen naar Zijne kennis, van een wachten op de verkondiging van het evangelie, zoodat we slechts hebben henen te gaan om die verlangende heidenwereld, die op Gods zaligheid wacht, de kennis Gods in Christus te verkondigen, om heel die donkere wereld aan den voet van het kruis te leggen!

En hoe geheel anders wordt die wereld ons hier geteekend!

En ook: hoe radikaal anders is het met den zondigen mensch, ook met den natuurlijken heiden, ook met u en mij van nature.

Wij waren naar Gods naam niet genoemd. Naar iemands naam genoemd te worden duidt allereerst op verwantschap, met name op kindschap. Een kind wordt genaamd en noemt zich met den naam van zijn vader. Worden we dus naar Gods naam genoemd, dan zijn we aan God verwant, dan schaamt Hij Zich niet om onze God genaamd te worden, dan zijn we Zijne kinderen. Daarom ligt in dat genaamd worden naar Gods naam ook de idee van gelijkenis. God noemt ons niet maar naar *Zijn* naam, maar legt ook dien naam in ons hart, zoodat we als aan Hem verwant *Zijn* beeld vertoonen, op Hem gelijken, en alzoo waardig zijn om naar *Zijn* naam genaamd te worden. En zoo ligt daar in die uitdrukking ook de gedachte aan het eigendom Gods zijn. Als *Zijn* naam dragende, behooren we Hem toe, met lijf en ziel, is Hij verantwoordelijk voor ons, zorgt Hij voor ons, beschermt Hij ons, maakt Hij ons eeuwig *zalig*; en zijn wij geroepen om dien naam Gods met eere, tot *Zijne* eere, te dragen in het midden der wereld. Maar zoo is het niet bij ons van nature. Wij zijn naar Gods naam niet genoemd. Wij dragen een anderen naam. Wij heeten kinderen des toorns, des duivels, des vleesches. . . .

Geestelijk zijn we verwant aan den vorst der duisternis, den vader der leugen, verduisterd zijnde in ons verstand, boos van hart, verkeerd van wil, liefhebbers van het kwade, vijanden Gods en van elkander. . . .

Dat is onze naam!

Dat was der heidenen naam! Naar *Zijn* naam waren ze niet genoemd!

Juist daarom is het, dat zij niet naar Hem vragen, noch Hem zochten!

Naar iemand vragen wil zeggen, dat we met belangstelling een onderzoek naar hem instellen, begeerig om te weten, wie hij is, waar hij woont, wat hij doet. Naar God vragen veronderstelt, dat we belang stellen in Zijne kennis, dat we begeerig zijn om te weten, wie Hij is en wat Hij is, welke Zijne deugden zijn, Zijne

macht en heerlijkheid; dat we ons verlustigen in zijne werken, die zeer groot zijn; dat we ijverig Gods wil bepeinzen, om die te betrachten. En naar God te zoeken is een uitdrukking van verlangen naar Hem, naar Zijne gemeenschap, naar Zijne liefde en gunst, die beter zijn dan het leven, om op Hem te vertrouwen, Hem te vreezen en te eeran, Hem te verheerlijken, en te dienen in Zijne tente te verkeeren. En niet naar God te vragen, en Hem niet te zoeken, wil zeggen, dat de kennis van *Zijn* Naam, *Zijn* werk, *Zijn* wil ons koud laat, dat we Hem den rug toekeeren, elders, ver van Hem de weelde zoeken, in vijandschap tegenover Hem staan, geen lust hebben in *Zijnen* dienst. . . .

En zoo zijn we van nature!

Wij vragen niet naar God; we zoeken Hem niet; aan de kennis *Zijner* wegen hebben we geen lust.

Zoo was het met de Heidenen!

En zeg niet, dat dit niet naar God vragen, dit niet zoeken van God bij hen, te verklaren is uit bloot natuurlijke onkunde, een onkunde, die hen verontschuldigen zou. O, 't is waar, ze hebben buiten het evangelie de kennis van den God der volkomene zaligheid niet, zooals Hij Zich openbaart in het aangezicht van Jezus Christus onzen Heere. Maar toch wordt God ook onder het heidendom gekend als *God*, die te dienen en te verheerlijken is. Want *Zijne* onzienlijke dingen worden van de schepping der wereld aan uit de schepselen verstaan en doorzien, beide *Zijn* eeuwige kracht en goddelijkheid, opdat zij niet te verontschuldigen zouden zijn. En ook zoo vroegen ze niet naar God. Ook zoo zochten ze Hem niet. Ook God, zooals Hij Zich in *Zijn* eeuwige kracht en goddelijkheid openbaarde, keerden zij den rug toe, om *Zijne* heerlijkheid te veranderen in het beeld van een verderfelijk schepsel!

Neen, niet uit bloot gemis aan natuurlijke kennis is het te verklaren, dat zij en wij van nature niet vragen en zoeken naar God.

De oorzaak is geestelijk-ethisch.

Ze ligt in de verdorvenheid onzer natuur, in de vijandschap van ons hart, het verduisterd zijn van ons verstand, het verkeerd zijn van onzen wil.

Daarom vragen we wel naar veel, maar niet naar de kennis van den levenden God.

Daarom zoeken we vele goden, maar willen God niet.

Daarom belooft de God van Israel aan *Zijn* biddend volk hier het wonderwerk *Zijner* genade.

Zij, die Hem niet zochten, vonden Hem!

Die niet naar Hem vragden, zochten Hem!

God sprak tot hen, die naar *Zijn* naam niet waren genoemd!

Aanbiddelijk wonder.

Wonderlijke machtwoord!

Ziet, hier ben Ik! Ziet, hier ben Ik!

Zoo sprak God tot hen, die naar Zijn naam niet waren genoemd.

Hij komt tot hen. Zij vroegen naar Hem niet, maar Hij spreekt tot hen. Zij zochten Hem niet, maar Hij vertoont Zich aan hen. Zij staan nog met den rug naar Hem toegekeerd, maar Hij roept hen. Zij keeren zich een iegelijk naar zijnen weg, maar Hij eischt hun aandacht: *Ziet!* Zij zoeken nog hun eigen goden, maar Hij richt hun oog op Zichzelven: *Ziet, hier ben Ik!*

Hij komt tot hen op gansch bijzondere wijze.

Hij trekt immers de aandacht.

In de werken der schepping had Hij Zich wel aan hen geopenbaard, reeds van de schepping der wereld aan. Daarin getuigde God ook van Zichzelven, openbaarde Hij Zich aan hen in Zijne eeuwige kracht en goddelijkheid. En zij verstandden die openbaring, want hetgeen van God kennelijk is, was in hen openbaar. Doch in de eerste plaats trok die openbaring Gods in de schepping niemands bijzondere aandacht. God kennende hebben zij Hem als God niet verheerlijkt of gedankt. Ze werden dwaas. Ze zijn verijdeld geworden in hunne overleggingen. In hun verijdeld hart en verduisterd verstand gingen ze, temidden der openbaring van God in Zijn eeuwige kracht en goddelijkheid, hun eigen zondigen weg. Maar ten tweeden was er in die openbaring Gods in de schepseLEN ook niets, dat het schuldig zondaarshart met hoop zou kunnen vervullen, den zondigen mensch zou kunnen bewegen om verder naar Hem te vragen en Hem te zoeken. . . .

Niets dan verschrikking!

De toorn Gods wordt van den hemel geopenbaard over alle goddeloosheid en ongerechtigheid der mensen!

Maar nu komt het gansch bijzondere!

Ziet, hier ben Ik! En nog eens met aandrang: *Ziet, hier ben Ik!*

Temidden van eeuwige kracht en goddelijkheid, van toorn en straf, van grimmigheid en vervloeking, van lijden en smart, van ellende en dood, door Gods toorn gewrocht; temidden van den nacht der zonde en schuld, waarin geen straaltje licht doorbrak, waaraan geen uitkomst scheen, iets nieuws, een gansch bijzondere openbaring des levenden Gods! Het is alsof de Allerhoogste spreekt: Wendt uw oog nu af van die eeuwige kracht en goddelijkheid, van dien toorn en vloek, en ziet nu eerst op Mij, zooals Ik Mij thans aan u openbaar! *Ziet op Mij!* Hier ben Ik!

En dat gansch bijzondere, dat geheel nieuwe, dat licht in de duisternis, straalt van het aangezicht van Jezus Christus, den Heer!

In Hem wordt God gekend, zooals niemand Hem uit de schepseLEN ooit kan kennen, niet zonder Zijn eeuwige kracht en goddelijkheid, maar toch ook in Zijn eeuwige zondaarsliefde; niet zonder Zijne onkreukbare gerechtigheid, maar toch ook in Zijn oneindige barmhartigheid; niet zonder Zijn heiligeheid en toorn maar toch ook in Zijne vergevende genade! *Ziet, hier*

ben Ik, Uw God, die in Christus u met Mij verzoenenende was, Die uwe ongerechtigheden vergeeft en ze nimmer meer gedenkt, Die u de gerechtigheid en het eeuwige leven schenkt uit vrije, eeuwige genade! Het is God, zooals Hij tot ons spreekt in het heilig evangelie. . . .

En *Hij* spreekt!

Ik heb tot hen gezegd: *Ziet, hier ben Ik!* Of, nog korter, naar het oorspronkelijke: *Ziet Mij!*

Geen menschenwoord kan ten slotte roepen uit de duisternis tot het licht, ook al is dat menschenwoord de verkondiging van het heilig evangelie.

Maar God spreekt! *Hij* roept!

En als Hij zegt: *Ziet!* gaan de oogen open, worden de blinden ziende!

Als Hij zegt: *Ziet Mij!* wenden zich de oogen van ijdelheden af!

Om zich vol verwachting te vestigen op den leven-den God!

In het aangezicht van Jezus Christus!

Wonder der genade!

Heerlijke vrucht!

Want zij zoeken en zij vinden!

Zoo toch leert ons de tekst naar het Hebreeuwsch. De woorden, die in onzen Bijbel door *gevonden* zijn vertaald, zijn in het oorspronkelijke niet hetzelfde woord, maar twee verschillende woorden. Beter is dan, ook zooals ook onze Engelsche vertaling doet, om te vertalen: Ik ben gezocht van hen, die naar Mij niet vraagden; Ik ben gevonden van degenen, die naar Mij niet zochten.

En zoo is het steeds.

Zij, die niet vraagden naar den Heere, en Hem niet zochten, vinden Hem toch niet zonder Hem eerst te zoeken. Als God door Zijn Woord en Geest roept: *Ziet, hier ben Ik!* *Ziet Mij!*, dan gaat het hart open, dan wordt het oor ontsloten, dan wordt het oog verlicht, dan komt er eerst een zoeken. Het is een zoeken, dat geworteld is in waarachtige geestelijke kennis van zonde, van schuld, van verdorvenheid en dood, dat in den diepen grond zijn oorsprong heeft in de liefde Gods, in onze harten uitgestort; een zoeken van God in het aangezicht van Christus, van vergeving in Zijn bloed, van gerechtigheid en leven, van Gods genade en gunst, van Zijne gemeenschap en eeuwige vriendschap!

En zij vinden!

Want, wie zoo zoekt, die vindt zeker!

Vindt Hem, den God zijner volkomene zaligheid.

Vindt verzoening en vergeving, gerechtigheid en volkomene verlossing, het leven uit den dood!

Den vrede, die alle verstand te boven gaat!

Eeuwige gelukzaligheid!

EDITORIALS

Yankee Dutch (FIELD-DAY SPEECH)

You all know what, in the literal sense of the word, is meant by the term Yankee Dutch.

It is a mixture of the Holland and American languages, sometimes resulting almost in a new language, a language all by itself.

There used to be people that, having immigrated from the Netherlands into this country, after a comparatively short period had forgotten or pretended to have forgotten their mother tongue and seemed to speak it with great difficulty. They always spoke the American language, even when they conversed with those that would much rather speak Holland. But the fact was that they were not sufficiently familiar with their adopted language to speak it correctly. They appeared to be in a sorry plight. The Holland language they had forgotten; the American language they did not really know. And they spoke in the vernacular of the man who said: "Holland forgets me, but I still stick to my mother's tail".

Of course, even apart from such extreme instances, it is but natural that communities of immigrants from the Netherlands should often confuse the two languages they speak. Dutch phrases are mixed in with sentences in the English language and vice versa. And the sentence structure of the one language often reveals the influence of the other. And even with our best efforts the Holland we speak in this country has a tendency to become corrupted in course of time.

Very easily we lapse into some form of Yankee-Dutch.

You will, however, also readily understand that my subject is not to be taken literally. It is not my intention today to make a plea for the preservation among us of a purer Dutch, nor to warn you against Dutchisms in your American speech, however valuable this might be. The subject I announced is to be understood figuratively. I would speak to you of a spiritual, religious Yankee-Dutch, of a mixture in theory and practice, in faith and walk, in confession and life, of the truth and the lie, of Calvinism and Arminianism, of the Word of God and the word of man.

I find my subject suggested in two different passages in Scripture.

The first passage is found in Neh. 13:23, 24: "In those days also saw I Jews that had married wives of Ashdod, of Ammon and of Moab. And their children spake half in the speech of Ashdod, and could not speak in the Jewish language, but according to the language of each people".

You are acquainted with the history.

Judah had been taken captive into Babylon, and a remnant had returned. After a number of years, Nehemiah, the king's cupbearer, heard of the sad plight of that remnant and of the holy city and its walls, the work of rebuilding and restoration that was being carried on. He obtained from his lord a leave of absence to visit his brethren and help them in their efforts to rebuild the walls of Jerusalem. After a certain period he also visited those Jews that evidently, lived on the outskirts of the land. And he discovered that many of them had married heathen wives, wives from Ashdod, Ammon and Moab. And their children could not speak Hebrew. They spoke half in the language of their mothers, to whatever nation they happened to belong. Now, this might signify that half of the number of children spoke the strange language, while the other half were able to speak the language of the Jewish people. But more probable, it seems to me, is the interpretation that all the children spoke half in the language of the strangers, and half Hebrew, so that the result was, that none of their offspring could really speak the language of their fathers.

They spoke "Yankee-Dutch".

The other passage that I had in mind you may find in II Kings 17:32 ff. There we read: "So they feared the Lord and made unto themselves of the lowest of them priests of the high places, which sacrificed for them in the houses of the high places. They feared the Lord, and served their own gods, after the manner of the nations whom they carried away from thence. Unto this day they do after the former manners: they fear not the Lord, neither do they after their statutes, or after their ordinances, or after the law and commandment which the Lord commanded the children of Jacob whom he named Israel."

And in the last verse of this chapter we read: "So these nations feared the Lord, and served their graven images, both their children and their children's children: as did their fathers, so do they unto this day".

This chapter deals with the captivity of Israel, the ten tribes, that had been carried away by Assyria. The Assyrian government sent of their own men into the Jewish country, Samaria, to inhabit and cultivate the land. They feared not the Lord. And the Lord sent lions among them that killed some of them. The inhabitants, realizing the reason why the lions had been sent among them, viz. "because they knew not the manner of the God of the land", appeal to the king of Assyria and explain to him the situation. The king sent one of the Israelitish priests, of them that had been led captive, into Samaria in order to "teach them the manner of the God of the land". And the priest came and taught them "how they should fear the Lord".

The result of his instruction is described in the words we quoted above. Notice the apparent contradictions, by which nevertheless the fruit of the priests

instruction, and the attempts of his disciples to accommodate themselves to "the manner of the God of the land", are forcibly described.

They feared the Lord, vs. 32; they fear not the Lord, vs. 34.

They feared the Lord, and served their own gods, vs. 33.

So these nations feared the Lord, and served their graven images, vs. 41.

They do not after *their* statutes, or after *their* ordinances, nor after the law and commandment which the Lord commanded the children of Jacob, vs. 34.

A better picture of "Yankee-Dutch" could not very well be drawn.

It is "Yankee-Dutch" in practice.

And do not fail to notice that this evil practice is continued in generations. Their children and their children's children also "feared the Lord, and served their graven images."

(to be continued)

H. H.

Dat Gods Goedheid Particulier Is

III.

Algemeene Goedheid En De Godsbeschouwing.

Dikwijs wordt door onze tegenstanders het bezwaar tegen ons ingebracht, dat wij een gansch zeer vreeselijke en schrikkelijke beschouwing van God hebben. Dat God den verworpen goddelooze altijd haat, op hem toort, hem vloekt en ook de dingen van dit tijdelijke leven hem ten kwade doet werken, wordt een gruwelijke leer geacht. Dit oordeel berust natuurlijk op de gedachte, dat God veel te goedertieren is, veel te veel een God van liefde is, om den goddelooze enkel te hater. Zoo schreef Ds. J. van der Mey in zijn bezwaarschrift gericht aan den kerkeraad der Eastern Ave. gemeente in 1924:

"Mijn eerste en grootste bezwaar raakt des leeraars verkeerde Godsbeschouwing. Volgens hem staat God tegenover de wereld der niet-uitverkorenen enkel en alleen in de verhouding van haat, toorn en straf. Zelfs de gaven die God aan hem mededeelt dienen hun tot straf, en worden voor dat doel hun gegeven". p. 2.

Nadat de schrijver verschillende aanhalingen uit onze geschriften heeft geleverd ten bewijze, dat dit werkelijk onze voorstelling is, dat vrede en voorspoed geen zegeningen voor de goddeloozen zijn en door God niet als zegeningen bedoeld, dat Hij hen daardoor op gladde plaatsen zet en in verwoestingen doet vallen, ontboezemt hij zich als volgt:

"Ik vind dit een gruwelijke leer. Ik verafschuw

zulk een Godsbeschouwing. Wensch alzoo bekend te staan en ook dat ik er altijd tegen getuigen zal. Zulk een God van haat is niet mijn God". p. 3.

En de woorden, die door Ds. Zwier worden gekozen om onze voorstelling te beschrijven (geen grijntje goedertierenheid etc.), zijn er op berekend om bij de Wachter-lezers den indruk te laten, dat onze beschouwing metterdaad Gode onwaardig is.

Nu ligt er in zulk een bezwaar natuurlijk op zichzelf geen argument.

Dat iemand een zekere Godsbeschouwing "verafschuwt", kan tegen hemzelf getuigen. Dat God metterdaad vreeselijk is tegenover den goddelooze, leert de Schrift duidelijk genoeg. Geeft een zekere beschouwing dus een "vreeselijke" voorstelling van God, dan is dit hoegenaamd geen bewijs, dat die beschouwing niet de Schriftuurlijke is. En hierop komt het ten slotte aan. Niet, hoe wij ons God denken, maar hoe Hij Zichzelven openbaart in de Schrift, is hier de grote vraag, die alles beslist. En daarom zegt het op zichzelf niets, dat iemand onze Godsbeschouwing vreeselijk vindt.

Eigenlijk is deze beschuldiging altijd ingediend tegen de Gereformeerden.

En dat wordt ze nog.

Vraag maar eens aan een der Arminiaansche leeraars, waarvan ons land vol is, wat hij denkt van de Calvinistische beschouwing der predestinatie. Gewoonlijk zal hij niet trachten uit de Schrift aan te tonen, dat deze leer niet de waarheid is. Maar hij zal zeggen: "die God is niet mijn God. Een God, die van eeuwigheid over het eeuwig lot der mensen beschikt, is mij veel te verschrikkelijk. God is een God van liefde en alle mensen hebben een kans om zalig te worden!"

Dat men dus met zulke bedenkingen aan komt dragen, getuigt eigenlijk tegen de tegenstanders. *Ex ungue leonem!*

Maar het kan zijn nut hebben toch eens even op deze bedenking in te gaan.

Het kan de moeite loonen, om onszelven eens een oogenblik voor de vraag te plaatsen: welke Godsbeschouwing is metterdaad schrikkelijk en Gode (zoals wij Hem uit de Schrift kennen) onwaardig? Welke voorstelling van God is in tegenspraak met Zijne deugden, niet alleen van gerechtigheid en heiligeid, maar ook van Zijne liefde, genade, goedertierenheid en lankmoedigheid? Is het de onze of die van Zwier c.s.?

Is het de beschouwing, die God voorstelt als goedertieren over de verworpen goddeloozen, zoodat Hij hun gaven van dit tijdelijke leven doet toekomen in Zijne gunst?

Of is het de voorstelling, dat God ten allen tijde op de goddeloozen toort, hen voorbereid voor het verderf, en ook de dingen dezer wereld hun in Zijn toorn en gramschap doet toekomen?

Wij zullen in de beantwoording van deze vraag

concreet zijn en op enkelijke voorbeelden wijzen.

We doen dit, opdat het duidelijk aan het licht trede, wat Ds. Zwier en allen die met hem in de "algemeene goedheid of genade" Gods gelooven, eigenlijk willen, en opdat we de dingen scherp mogen kunnen beoordeelen. De gemeene gratie theorie heeft gewoonlijk een mensch voor de aandacht, die nog tamelijk meevalt, heel nobel en goed is, omdat hij immers niet zoo totaal bedorven is, als hij zonder gemeene gratie geworden zijn zou. Hij doet nog allerlei goede en edele dingen. En dan klinkt het wel lief om te handhaven, dat God in dit leven dien edelen en braven mensch nog goedertieren is, ook al heeft Hij hem van eeuwigheid tot de rampzaligheid bestemd. Maar de Schrift kent dien braven mensch niet. En ook de werkelijkheid is anders. En we dienen goed te verstaan, dat wij niet leeren, dat God den goeden en edelen mensch vloekt en op hem vergramd is, maar dat Hij den *verworpen goddelooze* haat en Zijn toorn op hem laat blijven.

Daarom zullen we wijzen op concrete en duidelijke voorbeelden.

Allereerst een paar uit de Schrift.

Neem het voorbeeld van Faraö.

Hij is vervuld met haat tegen Israel, het volk van God. Op hun ondergang heeft hij het gemunt. Hij onderdrukt hen, zoodat het geschrei der kinderen Israels opstijgt tot den Heere Sebaoth. Hij vermoordt de kleine kinderkens des verbonds. Het is zijn kennelijke toeleg om Israel uit te roeien.

Hij gebruikt hiertoe allerlei gaven, die God hem schenkt. Niet alleen heeft hij persoonlijk gaven van verstand en wil, om Zijn plannen te maken en uit te voeren; niet slechts heeft hij zijn persoonlijk bestaan, met alle middelen tot instandhouding daarvan, van God ontvangen. Maar hij is ook in eene positie van macht geplaatst, waardoor hij in staat is om Israel te onderdrukken en het op den ondergang van God's volk aan te leggen. Hij is koning. Hij zit op den troon van Egypte. Hij is een machtig vorst, met gezag bekleed. Tegenover hem is Israel weerloos. En ook die macht heeft hij van God ontvangen. Op die plaats des gezags is hij van God gesteld. God heeft hem verwekt!

En let er nu wel op, dat God hem die dingen *voortdurend* schenkt.

Het is immers niet zoo, dat God eenmaal aan Faraö die gaven en die macht en die positie schonk, en dat hij ze thans in zichzelf bezit. God gaf hem nu eenmaal dat verstand en die wijskracht en die macht en dat gezag, maar nu gebruikt Faraö die dingen verkeerd! Nee, zoo is het niet. Integendeel, Egypte's vorst zou geen oogenblik die gaven bezitten, indien God ze hem niet voortdurend schonk. Op het eigen oogenblik, dat God Zijn onderhoudende hand aan Faraö zou onttrekken, ware de koning niets. Elk oogenblik schenkt God hem letterlijk zijn bestaan, zijn gaven, zijn verstand en wil, zijn positie en macht in het land van Egypte.

Wat nu leert Ds. Zwier?

Dat God aan dien goddeloozen koning voortdurend die macht en die gaven in Zijn gunst en groote goedertierenheid schenkt!

Als Faraö listiglijk plannen bedenkt om Gods volk te vermoorden, eerst door middel van de vroedvrouwen, later door het gebod, dat alle mannelijke kinderkens der Israelieten zullen worden verdronken in de Nijl, dan schenkt God hem daartoe *in Zijne goedertierenheid* het verstand. Als Faraö zijn gezag gebruikt, om Gods volk bij de tichelovens te onderdrukken, dan bekleedt God hem op dat eigen oogenblik met dat gezag *in Zijne goedertierenheid over den koning*. Als Faraö's sterke hand het volk des verbonds bij de keel grijpt om hen te worgen, dan schenkt *Gods goedertierenheid over Faraö* aan die hand op dat eigenlijk oogenblik de kracht daartoe. Als Faraö later zijn hart verhardt, tegen God opstaat, zijn "neen" tegenover "ja" stelt, dan is het *Gods goedertierenheid*, die hem daartoe ondersteunt. En als Faraö straks den kinderen Israels achterna jaagt, om hen ter elfder ure nog te vernietigen, dan zijn die krachten en die middelen, die paarden en strijdwagens, die legermacht met hare uitrusting, gaven van Gods gunst over Faraö, die God hem *op dat eigen oogenblik in Zijne goedertierenheid* schenkt!

Dit is Ds. Zwier's voorstelling toegepast op het concreet geval van den goddeloozen Faraö. God schenkt immers aan alle goddeloozen de gaven van dit tijdelijke leven in Zijne goedertierenheid over hen.

Nu zeggen wij: dat is inderdaad een schrikkelijke voorstelling van God, een voorstelling, die niet alleen strijdt met de goddelijke deugden van recht en gerechtigheid, maar ook met die der liefde Gods over Zijn volk.

Geeft een vader uit vriendschap en gunst aan den moordenaar van zijn kind het mes in de hand?

En daar tegenover stellen wij, dat God die macht en die gaven aan den goddeloozen koning van Egypte gaf tot Zijn eigen doel, om Zijn macht bekend te maken en Zijn toorn te bewijzen, en dat hij in het ontvangen van al die macht en rijkdom en gaven geen oogenblik het voorwerp was van Gods goedertierenheid. God verdroeg hem in Zijn toorn, totdat hij het doel Gods ten volle had gediend.

De lezer moge oordeelen, welke voorstelling vreestelijk is.

Een ander voorbeeld uit de Schrift.

Bij Golgotha is heel de goddelooze wereld vergaderd. Ze hebben den Christus Gods, Zijn geliefden Zoon, in Wien Hij al Zijn welbehagen heeft, gehaat, gesmaad, gevangen, genomen, veroordeeld, beschimpt en bespot, bespogen en geslagen; gegeeseld en den doornenkroon op de slapen gedrukt; Hem eindelijk aan het kruis genageld. En nog staan ze bij het kruis en overladen Hem met smaad en spot.

Wat een gaven en krachten waren er noodig om dit schandalijk bedrijf te bedenken en ten uitvoer te bren-

gen! Gaven van verstand tot list en sluw overleg; gaven van den wil, om ten einde toe alles te eischen en te besluiten; gaven van macht en gezag, bij het Sanhedrin, bij den hoogepriester, bij den Romeinschen stadhouders; krachten van geweld, om den Heiland gevangen te nemen, te binden, weg te voeren, te slaan en te mishandelen, te geeselen en aan het kruis te nage-ljen.

En nu leert Ds. Zwier, dat God aan den morgen van Christus' kruisdag de zon deed opgaan in Zijne goedertierenheid over die booze bende; dat Hij hun in Zijne gunst het verstand gaf om hunne booze overleggingen te smeden tegen den Heiland, de kracht in de vuist gaf, waarmede men Hem sloeg, het speeksel in den mond deed komen, waarmee men Hem bespoog, den geesel in de hand gaf, waarmee men Hem striemde, de hand sterkte, die de nagelen door han-en en voeten hamerde, de stem gaf, waarmee men Hem aan het kruis nog beschimpte, ja, zelfs de zilverlingen gaf, waarmee men den verrader betaalde!

O, er kan immers geen kwestie van zijn, dat God al die krachten en al die gaven en al die macht en al die middelen aldoor aan die goddeloze moordenaren van Zijn heilig kind Jezus deed toekomen. Zonder die voortdurende schenking, die steeds doorgaande inwerking Gods, hadden ze geen oogenblik kunnen voortgaan met hun goddeloos bedrijf.

Hierover kan geen verschil bestaan.

Maar nu is het de voorstelling van Zwier, dat God aan die verworpen goddeloozen, die den Christus vermoordden, daar in Getsemane, daar in het paleis van den hoogepriester, daar in het rechthuis van Pilatus en daar op Golgotha, al maar door die gaven en macht en middelen schonk *in Zijne gunst en goedertierenheid over hen!*

Gods *gunst* sterkte de hand, die Zijn geliefden Zoon vermoordde!

Dat is metterdaad een schrikkelijke voorstelling van God!

En daartegenover stellen wij de beschouwing, dat God zeer zeker aan heel die bende alle gaven en krachten en middelen schonk, waarmede ze hun goddeloos werk volvoerden, maar dat Hij dit deed, niet in Zijne gunst of genade of goedertierenheid, maar tot het uitvoeren van Zijn bepaalden raad en tot het verderf van de goddeloze verworpenen, die de mate der ongerechtigheid vol maakten.

Een laatste voorbeeld uit de Schrift.

Straks komt het rijk van den Antichrist.

En het beeld, dat we uit de Schrift opvangen van dit rijk, is dat van een rijk gekenmerkt door weelde en voorspoed, rijkdom en groothed, aanzien en macht. Babel zal groot zijn, vol van handel en rijverheid, kunst en wetenschap, rijkdom en eer, muziek en zang. Maar het wordt ons ook geteekend als een rijk, waarin de kinderen Gods, de getrouwe belijders van des Hee-

ren naam geen plaats kan worden gegund, niet kunnen koopen en verkoopen, met het zwaard worden gedood, de macht waarvan zal worden aangewend om zich te keeren tegen God en Zijn gezalfde, tegen Christus en Zijne Kerk.

Nu zegt Zwier: wat een gaven van gemeene gratie! Wat is God die antichristelijke wereld goedertieren! Al die gaven, waarmee ze God tarten, den Christus wederom kruisigen, Gods volk verdrukken en dooden en hun booze lusten boetwieren, schenkt God hun voortdurend, omdat Hij in gunst op hen terneder ziet!

En wij zeggen: dat is een schrikkelijke voorstelling van God!

En we houden staande: God vertoont zich schrikkelijk over die anti-christelijke wereld, ook in het schenken van al die gaven en krachten en middelen, en bereidt hen voor een haastig verderf voor!

En komt die antichristelijke wereld, dan gaan we niet tot Gods verdrukte volk spreken van Gods goedertierenheid over die vijanden, maar van Zijn brandenden toorn over hen en van hunne zekere en spoedige verlossing! !

Nog enkele voorbeelden uit de geschiedenis.

Denk aan Nero, dat goddeloze beest, dat eens op Rome's keizerstroon zat.

Deze ellendeling, slachtoffer van zijn eigen vleeschelijke lusten, moordenaar van zijn moeder en van zijn echtgenote, werd beschuldigd zelf de auteur te zijn van den grooten brand, die de trotsche hoofdstad van het Romeinsche rijk bijna geheel in puin legde. Om de verdenking van zichzelf af te wenden en de Christenen voor het volk aan te duiden als de brandstichters, liet hij de belijders van Jezus naam de wredeste folteringen ondergaan. Sommigen werden gekruisigd, anderen in huiden van wilde beesten genaaid en voor de honden geworpen. En bekend is, hoe deze ellendige wreedaard zich en het volk vrolijk maakte met wedrennen in de keizerlijke tuinen, die verlicht waren door fakkels bestaande uit levende Christenen, besmeerd met ontvlambare stoffen en in brand gestoken.

O, wat een gaven van "gemeene gratie" werden vereischt om dat tooneel in Nero's tuinen te scheppen! Die paarden en wagenen en ruiters, hoe vertegenwoordigen ze menschelijke kracht, kunst en bekwaamheid, door God aan den mensch gegeven! Die keizerlijke lusthoven, waarop God regende en waarover Hij Zijn zon deed opgaan, wat een scheppings-schoonheid, gave van God, spreiden ze ten toon! Wat goddeloze vindingrijkheid, die als bloote vindingrijkheid toch gave Gods is, spreekt niet in die brandende fakkels van levende Christenen, die de keizerlijke hoven illumeren! En wat een macht en gezag is vertegenwoordigd in het vorstelijk woord, dat dit gruwelijk tooneel in het leven kon roepen! En, om niet meer te noemen, wat een "vrolijkheid des harten" uit zich in het ge-

schater der toeschouwers, die vreugde bedrijven bij 't gekerm van Gods kinderen!

O, neen, zonder de gaven des Allerhoogsten, aan die verwaten goddeloozen op dat eigen oogenblik en aldoor geschonken, zou heel dit gruwelijk tooneel geen oogenblik kunnen continueeren. Laat God ook maar één oogenblik ophouden met het geven Zijner gaven en alles verzinkt daar in die keizerlijke tuinen in het niet!

En nu wil Ds. Zwier ons leeren, dat de Heere op dat oogenblik al die gaven, die gebruikt werden om Zijne kinderen te folteren, aan Nero en zijne trawanten schonk in Zijne gunst en goedertierenheid!

Zeker, ik noem dit een vreeselijke Godsbeschouwing, vreeselijk in den zin, dat ze indruischt tegen al, wat God van Zichzelven openbaart in de Heilige Schrift.

En stel daartegenover, dat de Heere in brandenden toorn, met groote verdraagzaamheid, gepaard met lankmoedigheid over Zijne lijdende en kermende kinderen, al die gaven en krachten en middelen aan Nero en zijne goddeloze trawanten deed toekomen, om hen in een diep en haastig verderf te storten.

Nog één voorbeeld.

Ge weet, welke sluwheden de Spaansche Inquisitie bedreef en welke foltertuigen ze uitvond om het volk der Hervorming te martelen en tot loochening van hun geloof te bewegen. De getrouwe belijders werden gemarteld, op de pijnbank gelegd, uitgerekt, langzaam vermoord, op duivelsche wijze aan de meest ondenkbare folteringen onderwerpen. En ook daar waren heel wat gaven en talenten aan het werk, door God aan de folteraars gegeven.

Gaven van Gods algemeene goedertierenheid over die goddeloze wreedaards, zegt Ds. Zwier.

Gaven Gods, ja metterdaad, zeggen wij, doch niet in Zijne gunst aan de vijanden van Zijn volk geschonken, maar onder Zijn groote grimmigheid en tot hun eeuwig verderf!

En de lezer oordeele welke van deze twee beschouwingen een "schrikkelijke" voorstelling van God inhoudt.

Ge zegt misschien, dat ik met opzet op de grofste voorbeelden van goddeloosheid heb gewezen.

En dat is waar. Ik deed dit inderdaad met opzet. En dat wel, om scherp die "lieve" Godsbeschouwing der gemeene gratie theorie in het licht te stellen.

En dit is immers volkommen geoorloofd?

Naar de leer van Ds. Zwier is die goedertierenheid Gods, die gunst, waarin Hij den goddeloozen Zijne tijdelijke weldaden schenkt, immers *algemeen*? Ds. Zwier wil er immers nadruk op gelegd hebben, dat als we in Ps. 145:9 lezen, dat de Heere aan *allen* goed is, dit "allen" ziet op ieder en een iegelijk mensch? God schenkt dus aan alle verworpenen goddeloozen ten al-

len tijde de gaven van dit tijdelijke leven, omdat Hij over hen "tiert van goedheid". En ik doe Ds. Zwier geen onrecht, wanneer ik uit dit "algemeene" enkele van de sterkste voorbeelden kies, om de dingen goed duidelijk te maken.

Bovendien, ofschoon deze voorbeelden metterdaad sterk zijn, kunnen ze toch, bij verschil van graad, geen wezenlijke uitzonderingen heeten, die den regel misschien zouden moeten bevestigen.

Ge kunt gerust door heel de Schrift gaan. En ge ontmoet daar Kain, die Abel vermoordt, den snoeven Lamech, de goddeloze wereld ten tijde van Noach, het goddeloze Israel, dat de profeten doodt, Nebuckadnezar, Antiochus Epiphanes, Herodus den Groote, en nog veel meer.

Ge moogt ook op het gewone wereldleven wijzen en ge zult daar vinden den gewonen vloeker, die met Gods gaven van tong en mond Hem lastert, zoowel als den beschaafden hoogleeraar, die al zijn krachten inspant om God en Zijn Woord te bestrijden. Ge vindt daar den goddeloozen rijke, die het loon verkort der arbeiders, zoowel als den goddeloozen arme, die in bitterheid der ziel geweld gebruikt om zelf de macht te krijgen. Ge vindt daar den wellusteling, die Gods gaven gebruikt om zijn wellust bot te vieren, zoowel als den gierigaard, die Gods geld opstapelt en den hongerige laat omkomen. Ge vindt daar grote krachten en gaven en talenten, door God voortdurend aan den mensch geschonken, belichaamd in de moord- en verwoestingswerktuigen van den oorlog. En tallooze dingen meer zouden kunnen worden genoemd.

En volgens Zwier c.s. zijn dit alle blijken van Gods voortdurende gunst en goedertierenheid over die verworpen goddeloozen!

Eindelijk.

Als ik beweer, dat niet onze beschouwing, maar die van Ds. Zwier en der "gemeene gratie" een "schrikkelijke", door Gods volk niet gewilde, voorstelling van God ons biedt, dan heb ik het getuigenis der heiligen uit de Heilige Schrift aan mijne zijde.

Zoolang als Asaf in de verbeelding leefde, dat God de goddeloozen zegende en hun de dingen van dit tijdelijke leven, vrede en voorspoed en weelde, deed toekomen in Zijne gunst over hen, had hij geen vrede. Hij wilde het zoo niet. Het streed tegen alles, wat hij van God kende. En eerst dan, als hij een anderen kijk op de dingen kriegt van uit het heiligdom, als hij ziet, dat er geen gunst Gods is over de goddeloozen, dat God hen op gladde plaatsen zet en in eeuwige verwoestingen stort, heeft hij rust voor zijn gemoed. In Zwier's beschouwing van God kan hij zich niet vinden. En Asaf werd door den Geest van Christus geïnspireerd.

In Ps. 69:23 v.v. lezen we dit gebed: "Hunne tafel worde voor hun aangezicht tot een strik, en tot volle vergelding tot een valsstrik. (Let wel: hun tafel, i.e.

hun eten en drinken, hun feestmaaltijden en weelde en voorspoed). Laat hunne oogen duister worden, dat zij niet zien; en doe hunne lenden gedurig waggelen. Stort over hen Uwe gramschap uit; en de hittigheid Uws toorns grijpe hen aan", etc.

Dit gebed richt David tegen de vijanden van God en Zijn Gezalfde.

Tegen de verworpen goddeloozen.

En pas op, dat ge hier niet David gaat veroordeelen, met de opmerking, dat in de nieuwe bedeeling ons standpunt hooger staat, en dat we thans voor Gods vijanden bidden in plaats van *tegen* hen.

Want, ten eerste, was David door den Geest^t van Christus geïnspireerd in dit gebed.

Ten tweede, God heeft dit gebed verhoord, blijksens Rom. 11:7-10.

En ten derde is het centraal Christus Zelf, en dat wel aan Zijn kruis, Die in Ps. 69 aldus bidt. Niet alleen toch is Ps. 69 sterk Messiaansch, maar volgens het onmiddelijk verband worden deze woorden, die ik boven aanhaalde, letterlijk den lijdenden Christus op de lippen gelegd. Lees maar het onmiddelijk voorafgaande vers: "Ja, ze hebben mij gal tot mijne spijs gegeven; en in mijnen dorst hebben zij mij edik te drinken gegeven". En daarop volgt dit gebed: "Hunne tafel worde voor hun aangezicht tot een strik", etc.

Vreeselijk?

Ja, maar in den rechten zin des woords. Want God is metterdaad vreeselijk tegenover en voor de goddeloozen.

In tijd en eeuwigheid.

De goddeloozen, zegt mijn God, hebben geen vrede.

Ook niet den vrede, onder Gods algemeene goederterenheid, die Zwier hun wil toegedacht hebben.

De toorn Gods blijft op hen.

H. H.

THE FRIEND OF THE LONELY.

With Christ ever present, I should not be lonely
Alone in mid ocean, or desert afar;
I long for Thy presence! I watch for Thy coming
Who art Sun of my day, who of night art my Star!

I have known Thee in sorrow, in joy I have known
Thee.
Thou hast wiped away tears, in my gladness beer
glad;
Thou hast pitied me, cared for me, borne with my folly
Reen with me when happy, been with me when sad.

De Predestinatieleer van Augustinus, Thomas Aquino en Calvijn

III.

De besprekung van Calvijn's predestinatieleer, die ruim tachtig paginas van Dr. Polman's boek beslaat (307-392), valt na een inleiding in twee deelen uiteen, het eerste waarvan ons de historisch-genetische beschrijving biedt van de predestinatieleer bij den grooten hervormer, terwijl het tweede ons bezig houdt met een verhandeling over de plaats dezer leer in Calvijn's systeem.

De inleiding bespreekt den stand van het onderzoek de predestinatieleer van Calvijn betreffend.

Het eerste deel bevat een viertal hoofdstukken, waarin Dr. Polman achtereenvolgens: 1. De besprekung van Calvijn's predestinatieleer inleidt met een samenvatting van de eerste uitgave van Calvijn's Institutie, 1535; 2. De nadere uitwerking dezer leer, zooals die gevonden wordt met name in Calvijn's Commentaar op den Brief aan de Romeinen en in de latere uitgaven van de Institutie, ons beschrijft; 3. Bespreekt, hoe Calvijn de leer der predestinatie verdedigt tegenover de bestrijders dier leer; 4. Deze besprekung besluit met een zeer kort hoofdstuk over "De samenvatting in de Institutie van 1559."

Reeds de eerste uitgave van de Institutie "ontsluit immers voor de gansche wereld Calvijns program, waaraan hij zijn gansche leven trouw gebleven is. Zij geeft een spontaan uit het hart gewelde belijdenis, waarin de jubel over de verlossing door het geloof, die eeuwenlang gezwegen had, helder doorklinkt. Zij vormt van deze nieuwe beweging de duidelijke proclamatie, die tegelijk protest en symbool, aanklacht en verweer is". p. 313.

Calvijn's geestelijke verwantschap aan Augustinus in Zijne latere jaren "blijkt wel duidelijk uit de krachtige prediking van de absolute verdorvenheid en schuldige boosheid der mensen. Alle bona der goddelijke genade zijn verloren. Van alle wijsheid, gerechtigheid, deugd en leven beroofd, is den mensch niets overgebleven dan onwetendheid, goddeloosheid, onmacht, dood en oordeel. Vóór alles is des menschen hart in omne male proclive, pravisque cupiditatibus refertum, hisque addictum et adversus Deum contumax (tot alle kwaad geneigd, vol van booze lusten, door deze gebonden en zich met verachting tegenover God stellend). Wat voor goed ook naar den schijn getoond mag worden, innerlijk zijn des menschen aandoeningen boos en vervloekt. Van den hoofdschedel tot de voetzool toe wordt geen scintilla boni (vinkje van het goede) in hem gevonden. God kan ook niets aangenaam wezen, wat door Zijn vijanden geschiedt. En vijanden zijn allen, die Hij de zonde toerekent.

Alleen reeds deze laatste zin is goud waard. Het treft heel de Thomistische conceptie in de hartader en doet de Schriftuurlijke Augustiniaansche waarheid met haar absolute tegenstelling van vleesch en geest weder triumpheren. Hier is de geest van Augustinus zonder rest en daarmee valt heel de trappenbouw van het Thomisme met zijn natuurlijke en bovennatuurlijke zedelijkhed". p. 314.

Dr. Polman meent het volgende te mogen opmerken aangaande de predestinatieleer in de eerste editie van de Institutie:

1. Dat ze nog niet als een geheel een afzonderlijke behandeling ontvangt.
2. Dat hier alleen de verkiezing der gelovigen in Christus als hun hoofd wordt behandeld.
3. Dat het evangelie der genade Gods in Christus de centrale plaats inneemt.
4. Dat de eigenlijke uiteenzetting van de leer der verkiezing gevonden wordt bij het stuk des geloofs aan de heilige katholieke kerk.

Het slot van cap. I is een verdediging van het standpunt, dat Calvijn in zijn ontwerp van de leer der predestinatie oorspronkelijk was, met name niet afhankelijk is geweest van Luther; ofschoon wordt toegegeven, dat hij zich aansluit bij Augustinus. 322-326.

In Calvijn's Verklaring van den Brief aan de Romeinen vindt Dr. Polman het volgende aangaande de predestinatieleer bij den Hervormer:

1. Dat hij op den voorgrond stelt, dat God's predestinatie een diep mysterie is. Vandaar de regel ne quid de ipsa scire appetamus, nisi quod Scriptura docet, dat wij niets aangaande haar begeeren te weten, dan hetgeen de Schrift leert. Maar ook veroordeelt hij "de bescheidenheid en soberheid van hen, die verborgen willen, wat de H. Schrift duidelijk leert om geen aanstoot te geven. Dit is niet dan groote vermetelheid, daar zij aan den Heiligen Geest en Paulus een toom in den mond willen werpen. Wij mogen de woorden der Schrift in hun scherpte niet verzachten, maar moeten deze, gelijk Paulus, ondanks de lasteringen der mensen, met onbuigzame vastheid bevestigen". p. 328.

2. Dat Calvijn de dubbele predestinatie leert, n.l. "dat God naar Zijn eeuwig welbehagen, zonder aanmerking van zonde of deugd, sommigen heeft gepredestineerd ten leven en anderen tot de eeuwige verdoemenis". p. 328.

3. Dat alle verdienste, hetzij vóór of na iemand genade ontving, als oorzaak van de zaligheid, door Calvijn volkomen wordt uitgesloten. Gods verkiezing is volkomen vrij. Hij neemt aan, wie Hij wil. p. 330.

4. Dat de uitverkorenen in den weg der inwendige roeping, verbonden met de uitwendige roeping door de prediking des Woords, de zekerheid hunner verkiezing, de heilszekerheid verkrijgen.

5. Dat Calvijn uitdrukkelijk leert, dat de sacramenten alleen in de uitverkorenen werken.

6. Dat hij ook onvoorwaardelijk Gods souvereine vrijheid in de verwerping handhaeft. "De corzaak van hun verwerping ligt alleen in Gods eeuwigen, ondoorgrondelijken raad, waarvan wij de rechtvaardigheid meer moeten aanbidden dan onderzoeken". p. 332.

Daarna schetst ons Dr. Polman Calvijn's predestinatieleer, zooals deze wordt uiteengezet in de tweede editie van de Institutie, vier jaren later dan de eerste. Hierin wordt een apart hoofdstuk over de predestinatie en over de voorzienigheid gevonden, en overigens worden "al de gegevens, reeds uit zijn commentaar over den brief aan de Romeinen door ons gereleveerd, hier gehandhaafd en uitgewerkt".

We wijzen hier nog op de volgende bijzonderheden, door Dr. Polman genoemd.

Calvijn geeft de volgende bepaling der predestinatie in deze uitgave van de Institutie: Predestinatōnem vocamus aeternum Dei decretum, quo apud se constitutum habuit, quid de unoquoque homine fieri vellet. Non enim pari condicione creantur omnes, sed allis vita aeterna, allis damnatio aeterna praeordinator: "Wij noemen de predestinatie het eeuwig besluit Gods, waardoor Hij bij Zichzelven heeft vastgesteld, wat een iegelijk mensch geschieden zou. Want niet allen zijn in denzelfden staat geschapen, maar voor sommigen is het eeuwige leven, voor anderen de eeuwige verdoemenis verordineerd".

In deze uitgave wordt voor het eerst de leer, dat het verderf der goddeloozen uit Gods predestinatie voortvloeit, consequent toegepast op Adams val.

Vooral ook voor Ds. Zwier is het volgende van belang: "Ook de dispensatie der prediking van Gods Woord en van de werking des Geestes wordt nu onder deze predestinatie Gods gesteld. Daarbij onthoudt de Heere deze verkondiging naar Zijn rechtvaardig, maar verborgen raadsbesluit aan de verworpenen, of verblindt en verhardt hen, als ze deze prediking hooren. Hier geeft de boosheid, die allen mensen gemeen is, geen oplossing, maar moet tot Gods raadsbesluit teruggegaan. Alle Schriftuurplaatsen, die een universalistische klank doen hooren, moeten dan ook particulier verklaard. Met beroep op de bekende Schriftuurplaats, ook door Augustinus gaarne aangehaald: Deus noster est in coelo, ubi faciat, quaecunque velit (onze God is in den hemel, waar Hij doet al wat Hij wil, H.H.), wil ook Calvijn van geen wil Gods weten, die geen effect zou meebrengen". p. 336.

Als Ds. Zwier c.s. deze paragraaf eens ernstig bepeinsden, ze zouden misschien uit eerbied voor Calvijn bewogen kunnen worden, om het eerste punt te herzien, dat een gunstige gezindheid Gods tegenover de verworpenen poneert in de prediking des evangeliës. En vooral ook Ds. Zwier zou verlost kunnen worden van zijn gevraaglijke biblicistische neiging,

waardoor hij weigert om sommige Schriftuurplaatsen in het licht van andere te verklaren. En eindelijk is oock het beginsel, dat er geen wil Gods is zonder effect, der overdenking dubbel waard.

Interessant is ook het hoofdstuk, dat beschrijft hoe Calvijn werd aangevallen en zich verdedigde tegenover zijn bestrijders. Velen onzer lezers zijn uit "Calvijn's Calvinism" met de bestrijding van Calvijn door mannen als Pighius en Georgius wel bekend. Maar met het oog op de argumenten, die tegenwoordig ook tegen ons gebruikt worden, is het niet onnut om enkele punten hier nog eens te releveeren.

Calvijn werd beschuldigd, dat hij onwaardig en hardvochtig over God dacht. Gedachten als die van Calvijn over God, als zou Hij sommigen tot de zaligheid en anderen tot het eeuwig verderf hebben gepredestineerd, passen meer bij een tyran dan van God, die allen liefheeft.

Er werd nadruk op gelegd, dat Calvijn God tot auteur der zonde maakte, en de zonde voorstelde als een der werken Gods. Deze beschuldiging, die ook telkens ons werd ingebracht, keert zich dus in den grond tegen de leer der predestinatie, reeds in Calvijn's tijd. En thans is het niet anders.

Men legde er tegenover Calvijn bovenbien nadruk op, dat men deze leer der predestinatie gerust kon laten liggen, om te prediken: geloof in Jezus Christus en gij zult zalig worden. Aan dezen regel houde men zich eenvoudig. Tegenwoordig houden ook zij, die zich overigens wel naar Calvijn noemen, zich negal aan dezen regel!

Een bekenden klank hooren we ook in de voorstelling van Bolsec, die tegenover Calvijn leerde, dat verworpen worden door God alleen, die de algemeen aangeboden genade weigeren.

Interessant is ook te vernemen het advies van de verschillende kantons en kerken, dat aangaande de leer van Calvijn werd ingewonnen. Ook dit gelijkt veel op het advies, dat ons door de Synode der Christelijke Gereformeerde Kerken 1924 gegeven werd. Calvijn was wel in den grond gereformeerd, maar met een neiging tot eenzijdigheid! "Allen manen Calvijn als om strijd tot bescheidenheid. De Züricher predikanten vinden den toon te scherp en houden hem het voorbeeld van Jezus voor, die Zijn stem niet op de straat verhief. Bullinger zelf schrijft hem open en rond in een particulieren brief: geloof mij, dat velen over uw stellingen over de praedestinatie in uw Institutie geërgerd zijn en daaruit dezelfde conclusie trekken als Hieronymus uit het boek van Zwingli over de voorzienigheid, n.l. dat God de auteur der zonde is. Naar mijn meening hebben de apostelen deze verheven kwestie slechts zelden en dan nog gedwongen aangeroerd en haar zoo met maat behandeld, opdat de vromen er niet door zouden worden geërgerd, maar vóór alles erkennen zouden dat God alle mensen genadig is en in Christus

het heil aanbiedt. . . . De verworpenen gaan echter verloren door hun schuld en niet door Gods boozien wil.

"Het Bazeler consistorie wil de verkiezing als vrijmachtige daad van God belijden, maar het besluit der verwerping laten rusten". . . p. 341.

Men ziet, de geschiedenis herhaalt zich telkens. Er is ook in dezen niets nieuws onder de zon. Denk er maar aan, hoe de Synode van 1924 worstelde om tot een formuleering te komen van de dwaling, dat God den verworpenen genadig is; denk aan haar nadruk op de algemeene genade Gods in het algemeen aanbod des evangelies. En herinnert u, hoe ook al de "Christelijke Gereformeerde kantons" ons destijds aanmaanden tot bescheidenheid in onze uitdrukkingen en waarschuwd tegen onze "eenzijdigheid"!

Calvijn laat zich echter niet uit het veld slaan.

"Krachtig en beslist dient Calvijn tegenstanders en vriendelijke berispers van repliek. Daar is geen aarzelung in zijn toon, veeleer verwondering en verbazing. Verwondering over hen, die onder zijn medestanders tot bescheidenheid manen en verbazing over de hoogmoedige beweringen van de leeghoofden en roervinken, die met hun smakelooze woorden en geschriften met hem in het strijdperk traden". . . 342.

En als hij, nadat hij in verschillende geschriften zijn tegenstanders heeft beantwoord, nogmaals wordt aangevallen door zekeren Trolliet, dan besluit hij zijn antwoord aan hem met de schoone woorden: "Quant a moy, magnifiques seigneurs, estant asseure en ma conscience, que ce que enseigne et escript nest point creu en mon cerveau, mais que je le tiens de Dieu, il fault que je le maintienne, si je ne voulois estre traistre a la verite". (Wat mij betreft, groote heeren, verzekerd zijnde in mijne conscientie, dat he~~t~~geen ik geleerd en geschreven heb niet in mijn brein is opgekomen, maar dat ik het van God heb ontvangen, daar zal ik het moeten handhaven, wil ik geen verraad plegen aan de waarheid, H.H.) p. 342.

Dit overzicht van de leer der predestinatie bij Calvijn besluit Dr. Polman met de volgende stelling: "In zijn verklaring van den brief aan de Romeinen heeft Calvijn, in volstrekte geloofsgehoorzaamheid aan de Schriftopneming, zijn praedestinatieleer vastgesteld. Al wat later volgt, is niet dan breedere uitwerking, zonder dat een bepaalde ontwikkeling kan geconstateerd".

Het tweede deel van deze bespreking van Calvijn's predestinatieleer behandelt de plaats, die deze leer bij hem inneemt. Volgens Dr. Polman is de leer van Gods verkiezing en verwerping bij Calvijn wel van centrale beteekenis, maar neemt ze geen centrale plaats in zijn systeem. Het hoofdbeginsel bij Calvijn is niet de predestinatie, noch ook Gods souvereiniteit, maar veeleer, dat alles aan den dienst God, onzen Heer en Vader, moet onderworpen zijn.

"In dit overzicht zien wii duideliik dat de heliide-

nis van Gods praedestinatie een centrale *beteekenis* heeft. In de voorzienigheid voert God zijn tweevoudige beschikking met almacht en goedertierenheid door. De vrije, souvereine liefde des Vaders verordineert den Middelaar alleen voor de verkoren. In de roeping wordt de verlichting des Geestes alleen op de verkoren betrokken, terwijl dezelfde prediking de verworpenen verblindt. Het geloof en de rechtvaardiging zijn een volstrekt particulier bezit der electi. In de sanctificatie versiert God hen slechts met zijn gaven, die Hij tot vaten der eere verkoren heeft. In hen wordt het beeld Gods hersteld en de vrije wil ten goede geformeerd. De uitverkiezing bepaalt het wezen der kerk als het lichaam van Christus, terwijl ook de sacramenten alleen in de leden van Christus' lichaam effectief zijn.

"Toch kan men niet zeggen, dat de praedestinatie de centrale *plaats* inneemt, vanwaar uit alles op supralapsarische wijs, gelijk bij Beza geduceerd wordt. De werkelijkheid der praedestinatie wordt nergens geïgnoreerd, steeds verondersteld en meermalen beleden, terwijl zij toch de behandeling der verschillende leerstukken niet beheerscht. Zij sluit zich harmonisch bij het gansche systeem, dat rechtstreeks uit Gods Woord wordt opgebouwd, aan en vormt ervan de stille grondslag, zonder een domineerende plaats in te nemen". . . pp. 376, 377.

Van belang voor ons is nog, dat we even wijzen op het verschil tusschen Dr. Herman Kuiper en Dr. Polman aangaande hun verklaring van Calvijn's beschouwing van het "algemeen aanbod van genade" en zijn praedestinatieleer.

Kuiper, die, zooals velen onzer lezers zich zullen herinneren, enige jaren geleden (1928) een dissertatie heeft geschreven over "Calvin on Common Grace", vindt bij Calvijn hier een onverzoenlijke tegenstelling. Dit was natuurlijk te verwachten, niet alleen reeds, omdat hij zeker niet zonder vooroordeel zijn onderwerp koos, noch ook in staat was om zonder vooroordeel over dit onderwerp Calvijn te lezen, maar ook omdat hij Calvijn door een Heynsiaanschen bril moet hebben gelezen en met alle Christelijke Gereformeerden juist in die onverzoenlijke tegenstelling zijn heil zoekt. Hij leerde dan, dat "terwijl Calvijn aan den eenen kant zoo sterk mogelijk de tweevoudige praedestinatie leerde, nam hij aan den anderen kant even beslist aan, dat God het menschelijk geslacht lief heeft, aller zaligheid en bekeering wil, zijn goedheid aan allen bewijst en hun vele zegeningen schenkt, om ze nog tot zich te lokken, het oordeel daartoe nog uitstelt, zijn handen tot hen uitstrekt en met vaderlijke en moederlijke teederheid smeekt tot Hem te komen." pp. 366, 367.

Men ziet, dat bij het lezen van Calvijn het eerste der "Drie Punten" zoowel als Prof. Berkhof's verklaring er van, Dr. Kuiper niet voor de aandacht weg

wou. Hij vond, wat hij gaarne wilde vinden, n. l. zijn eigen beschouwing.

Dr. Polman merkt echter op, dat hij de moeite genomen heeft om alle de bewijsplaatsen van Kuiper te controleeren, zonder dat hij bij Calvijn deze onverzoenlijke tegenstelling ontdekte. Waar bij Calvijn uitdrukkingen voorkomen, die schijnbaar de tweede helft van Kuiper's paradox vormen, daar moeten we wel verstaan, dat hij op anthropomorfe (menschelijke) wijze spreekt, zooals ook de Schrift dikwijls doet. En wel ontvangen ook de verworpenen onophoudelijk veel van God, dat hen tot bekeering *moest* leiden en van schuld overtuigen, maar toch waren al deze weldaden *voor hen* geen "testimonium favoris et gratiae" (bewijs van Gods gunst en genade). En de roeping door het Woord bedriegt niemand, zoo zij maar goed wordt gehoord, n. l. dat God den dood des goddeloozen niet wil, *indien hij zich bekeert*.

En daarom meant Dr. Polman, dat er bij Calvijn de onverzoenlijke tegenstelling, die Kuiper bij hem zoekt en ook vindt, niet wordt aangetroffen. "De tegenstrijdigheid ontstaat eerst, als men, gelijk door Kuiper gedaan werd, de anthropomorfe uitdrukkingen en deze geopenbaarde wil van God, die verklaart, *wat God van ons vraagt*, op God zelf gaat toepassen, waar tegen Calvijn voortdurend waakt". pp. 368, 369.

Ik wil het hierbij laten, wat de besprekking betreft van den inhoud van Dr. Polman's boek, en de volgende keer deze recensie, die tot een tamelijk breedte besprekking uitdiinde, met een enkele opmerking beëindigen, D. V.

H. H.

WEDDING ANNIVERSARY

On September 21, 1938, our beloved parents,

JAMES VELDMAN

and

EVELYN VELDMAN — Hoeksema

commemorated their 35th Wedding Anniversary.

We, their children, are grateful to God for having spared them and for the blessings He has given us through them. Our prayer is that He may continue to lead them with His favor as He has led them in the past.

Mr. and Mrs. C. Schermer

Rev. and Mrs. R. Veldman

Rev. and Mrs. H. Veldman

Mr. and Mrs. B. Hooks

Anne

Nellie

Alice

and 9 grand-children

Correction

In the recent article of Rev. L. Vermeer entitled "News from our Western Churches", in the paragraph inquiring "as to the welfare of our church in Sioux Center" (cf. Standard Bearer of Sept. 1), there are statements that are apt to leave unfavorable impressions of my pastorate in Sioux Center.

My reply to these statements should not be construed as an attack or counter-attack on the author of the article in question. I accept his assurance that he in no way intended to reflect on the labors of the undersigned in his former field. I appreciate, too, the readiness of the Rev. Vermeer to correct any wrong impressions that may have been left with our readers. However, the paragraph as such does leave impressions that should be briefly corrected.

It is true, that Sioux Center had no young people's society in the past. It is equally true, however, that a little coöperation on the part of both parents and young people with the pastor would have resulted in such a society years ago. Until recently there was no Sunday School in Sioux Center. The reason was, that there was no one capable of teaching Sunday School, whereas the Miss Jensen mentioned in the article of the Rev. Vermeer did not affiliate herself with the congregation until shortly before the undersigned departed for his present field. It is not true, that Sioux Center is now being organized into societies. Before its vacancy of one year there was an active Men's Society and a very lively Ladies Aid. Neither is it true, that the English language was "long lacking" in Sioux Center, if this long lack of which the brother speaks must be interpreted as meaning that the young people could not understand the Holland language. The statement, "now the young people will also begin to receive the benefit of instruction from God's Word", is misleading. I cannot tolerate the impression that my consistory of that time, including myself as shepherd, allowed the youth of the congregation to starve spiritually.

It may be that the author of the question did not anticipate the impression that would be left. Nor is it the question what the brother intended when he wrote. That the article as such does leave damaging impressions every reader may see and judge for himself. The Rev. Vermeer is not sufficiently familiar with the congregation about which he set himself to write.

More could be written about each of the points involved. I trust it will not be necessary. It is unfortunate that these things were written as they were. It shows once again how careful one must be when writing for the public, especially when persons and colleagues become involved.

R. Veldman.

World Friendship - God Enmity

Man is always standing in the Crisis. He is evermore in the critical moment in which, as a moral-rational creature, he has been placed by the Holy One!

And man, the image-bearer of the thrice holy God, can never escape this divine crisis. He always, in all his thoughts, words and deeds must respond to God. He always assumes a certain definite, spiritual, conscious attitude toward God.

Man is never neutral!

He is never neither nor, but always he is either or. He is either for God, or against Him.

More still.

Man is also never both *for* and *against* God at the same time. This is just as impossible for man, God's image-bearer, as it is for him to be neutral.

Man can never be neutral!

He can never truly be double-minded!

"For the friendship of this world is enmity with God", James 4:4.

It is for this reason that a double-minded man is unstable in all his ways. For no man is able to serve two masters. He will either hate the one and love the other; or else cling to the one and despise the other.

God or Mammon. Either or. Never both. For God is the eternal antithetical God. He is the Holy One, Who is eternally dedicated unto Himself as the Summum Bonum, the Highest Good. And as Summum Bonum He is the eternal I AM THAT I AM.

Therefore He is the Unchangeable, Self-sufficient God in Himself. The norm of all moral-rational action, the divine criterion of every inward thought of man, is God!

It cannot be without profit to call one another's attention to these matters. And indeed it is necessary to do so. Especially in the age in which we live.

Godlessness is becoming more and more pronounced on every hand. The Serpent, is lifting up his vile head, and seeks the dethronement of God.

And God's heritage is beginning to clamor for the dainties, and the friendship of this present world. The children of God are in grave danger of falling in with the world. Of not being true and faithful to God; not being of His party in the midst of this world. So that we go a whoring after the world, becoming spiritual adulterers and adulteresses, rather than being the faithful spouse of God our Husband.

For this reason man is either a "friend of this World" and then he is an "enemy of God", or he is a "friend of God" and an "enemy of this world".

This is the unchangeable, adorable ordinance of God for man the image-bearer.

To be a friend of this world, presupposes the highest possible likeness to the world. Not the world to be sure in the sense of the creation of God. That is not the significance of world in Holy Writ, when it speaks of the Friendship of the World. The "world" is the creation of God as it now stands under the spiritual domain of the Prince of this world. He has access to the hearts of men. They do his bidding. They seek the things below. And all under the dominion of sin and ethical darkness, stand as one great machine, standing in reverse. They seek not the Living God! They live in vanity, emptiness, and they miss the mark. They hate the truth and love the lie; love the darkness rather than the Light. Always the world keeps the truth of God under in unrighteousness!

And so the wrath of God is revealed from heaven upon all ungodliness and unrighteousness!

And they gather themselves treasures of wrath in the day of wrath and of the just judgment of God. For He shall reward every man according to his works!

He who is a friend of the "world" must needs be like unto her. He must love what the world loves, seek and strive as the powers of darkness only desire to, must live as the world dictates, must in every sense of the world fall in line, must be conformed to the world. He never must be out of step, but must march in line.

The friend of the world feels at home in the courts of wickedness, rather than in the congregation of the saints. And thus it must be, for God is GOD!

But he who will be a friend of this "world" is an enemy of God. Him he hates. God is not in all his thoughts, he can not rest except he has done evil.

He despises God's law, and tramples it under foot. And that with his whole heart and mind and strength. He is rebellious for he cannot subject himself to the law of God.

And that not merely in the abstract. Not merely so that this is theoretically so, but that in reality, in practice not. Man has received a "reasonable service" a "redelijke godsdienst". God has placed him in this world, with all its relations, ties, laws and content. It is the capital, the material with which he must work, act, live. In and through all things man *must* serve the Lord, his Maker. He can never serve God in any other way.

Man is a part of the human race. From this race each individual is born. And when man will, desires, acts, he always does so standing in the reasonable service, in the "workshop of God".

And in this place of God's appointment he is either God's friend or enemy. He is either obedient or dis-

obedient. He either loves God or hates Him. He cannot do both. He is either or, never neither nor!

And so the friend of this world seeks the dethronement of God. God must be cast out of his heart and thoughts in all his pursuits. God must not have a place, the supreme commanding position in his life.

When he goes to work in the morning he intends to work for a living. What! is it so wrong to work for a living, an honorable living? No it is not wrong in itself. But the friend of this world does not go to work for a living for God's SAKE. He does not live for God. He does not end in Him, "out of Whom, through Whom and unto Whom are all things".

He does not go to work with "Soli Deo Gloria" as the guiding purpose and motive of his heart.

And thus he manifests himself to be of a reprobate mind. He walks in the vanity of his mind, because of the hardness of his heart.

God is not in all his thoughts!

Is the above description of the friendship of this world too dark?

The Christian Reformed Churches in whose midst we formerly had our abode, but from whose midst we were cast out, will answer in the affirmative.

They will tell you, that there is still much "good" in the world. And this "good" that the unregenerate sinner does is the result of the restraining influence of the "Common Grace" of God.

There still remain "the glimmerings of natural light" in man.

But what do the "erring brethren" who so tenaciously cling to error of "Common Grace" forget?

This: "That the light of nature is so far from being sufficient to bring him to a saving knowledge of God, and to true conversion, that he is incapable of using it aright even in things natural and civil. Nay further, this light, such as it is, man in various ways renders wholly polluted, and holds it in unrighteousness, by doing which he becomes inexcusable before God." Canons of Dort, Chapter III, IV, Article 4.

This article teaches as plainly as words are able to, that man is unable to use "the glimmerings of natural light" aright even in things natural and civil.

So first of all the erring brethren err, not having read the articles of the Canons of Dort correctly.

But this is not all.

They also err because they have no eye for the truth, the "the friendship of this world is enmity with God". The principle, spiritual difference between the church and the world is no more seen.

The apostle James employs the figure of the wheel.

He speaks of the "wheel of our birth". The characteristic of a wheel is that it revolves. And as it revolves it turns in a certain direction. But turning towards one pole it revolves away from another. Never can a wheel revolve in two opposite direction at the same time. If this should happen the wheel would break, or it would no longer be a wheel.

Thus also the heart of man is easily to be compared with the revolving wheel. The heart of man, as the "wheel of our birth" cannot seek two opposite objects at the same time. No one can serve two masters. Man cannot serve God and Mammon.

Now the heart of man, the "wheel of our birth" is set on fire of hell! The heart of man always goes out unto sin, and thus away from the living God. The friend of this world always must be an enemy of God.

World-friendship is God enmity!

They are not two but one! They are two sides of the same matter.

They are like the revolving wheel.

Being a friend of the world implies being an enemy of God. Thus also being a friend of God implies being an enemy of the world.

Thus "world-friendship and God enmity" is not a dualism, but the self-manifestation of the eternal thesis, the Holy One of Israel.

Thus man is always put by God on the "spot". Man cannot escape. He must reveal who he is in the inmost recesses of his heart.

And he is either God's Covenant friend-servant, or he is the rebellious servant who through willfull disobedience became the enemy of God.

He is either or!

And this always becomes manifest in his walk and life.

And therefore there is a twofold people, and a twofold manifested people in the midst of this world.

On the one hand there are the children of darkness, becoming manifest in their friendship of this world. Man may try to cover up his enmity for God. He may play the part of the hypocrite. And to a certain degree he may also succeed. He can deceive his fellow-men, who are not judges of the heart. But God Who tries the heart cannot be deceived. God turns also the hypocrite inside out, and searches him. Man cannot escape the searching eye of God. And God man must love or hate.

For God either hates or loves. God's hatred is essentially His Self-love. God is His own party, His own friend! He gives His honor to none other. He is a jealous God.

And so man must become manifest as being either or.

This principle is also binding in the children of

God. They are His people by sovereign, saving grace. God has called them out of darkness into His marvellous light, in order that they might be His friends in love and obedience, and that they might show forth His praises in the midst of the world.

He has called this people not because they had merited His consideration and love above others. They were "children of wrath even as the others".

But God Who is rich in mercy, because of His great love, wherewith He sovereignly loved us, made us alive in Christ Jesus, and transported us out of the kingdom of darkness into the kingdom of His Son, Jesus Christ.

And thus we by grace, through faith may stand in God's own friendship for Himself, and in His enmity for the World!

And thus also the children of God cannot but become infested in the midst of the world.

They cannot be neutral. They cannot be a friend of the World and of God. They are either or, for His seed remains in them.

True, we only have a small beginning of the true obedience. We are not yet what we ultimately shall be, when we shall serve God perfectly in covenant-friendship. Always we shall need to confess this.

But confess it we do. And that is the redeeming feature of it all. Therein we become manifest as God's friends. Sorrow after the Living God. A crying and a yearning for Him, more than the hart for the streams of living water. But always when we confess our longing after God in the consciousness of great imperfection and of our many sins, we have the indelible seal of being the friends of God and the enemies of this world.

In this consciousness the child of God will not be conformed to this world, but will be transformed, by the renewal of His mind, and will approve what is the good, acceptable and perfect will of God.

Soli Deo Gloria!

Geo. C. Lubbers.

NOTICE SCHOOL VISITORS

The Curators of the following churches will visit the School as per the instructions of Curatorium:

For September.....	Hope and Roosevelt Park
For October	Holland and Hudsonville
For November.....	Creston and Fuller Ave.
For December.....	Kalamazoo and Byron Center

The Curatorium,
L. Vermeer, Sec'y.

Seeking Fruit And Finding None

Wrote the apostle John to his fellow christians, "Little children it is the last hour. . . ." He here had reference to a period that set in with the advent of Christ and that will end with Christ's second coming. Another designation of this period is the term "New Dispensation". We are living in this last hour, and, judging from certain signs to which I purpose to call your attention in this writing, in the last half or quarter of this hour. There is the fig tree, the church, presented by Christ in one of His parables as barren. The parable reads, "A certain man had a fig-tree planted in his vineyard; and he came and sought fruit thereon and found none. Then said he unto the dresser of the vineyard, Behold, these three years I come seeking fruit on the fig-tree and find none: cut it down, why cumbereth it the ground? And he answered and said unto him, Lord, let it alone for this year also, till I shall dig about it and dung it. And if it bear fruit well; and if not, then after that thou shalt cut it down." Luke 12:6-9.

The parable concerns, in the first instance, the church of the Old Dispensation,—the Israelitish nation. And it rose before the eye of Christ a fig-tree that at the time of His sojourn among us, bore no fruit for its owner. This it should have done; for it belonged not to itself but to its owner who had planted it. In his ground it grew. Upon his soil it fed. The tree was not its own but its planter's. For him it should have been bearing fruit. But it bore no fruit. It took all and gave nothing. What an abominable tree! How utterly useless! It was a tree worthy to be cut down and given over to the flames.

This tree is Israel, the Church. The Lord had chosen Israel to be a people for His own possession above all peoples. He brought them out with a mighty hand and redeemed them out of the house of bondage, from the hand of Pharaoh, king of Egypt. Forty years He led them in the wilderness. He fed them with manna which they nor their fathers knew, that He might make them know that man lives not by bread alone, but by every word that proceedeth out of the mouth of the Lord. Their raiment had not waxed old upon them, neither had their feet swelled those forty years. As an eagle stirreth up her nest, fluttereth over her young, spreadeth abroad her wings, taketh them up, beareth them upon her wings, so the Lord alone did lead Israel. And He brought them in a good land, a land of brooks of water, of fountains and depths that spring out of valleys and hills, a land of wheat, and barley, and vines and fig-trees, and pomegranates; a land of olive oil, and honey; a land where they did eat bread without scarceness, and where they lacked nothing in it; a land whose stones were iron,

and out of whose hills they dug brass. In that land he brought them to possess it, and had cast out many nations before them. These the Lord delivered unto them. And they smote them and utterly destroyed them.

So the Lord had established Israel as a people unto Himself, and that He might be unto them a God as He had said. And Israel was made to suck honey out of the rock, and oil out of the flinty rocks; butter of kine, milk of sheep with fat of lambs, and rams of the breed of bashan, and goats with the fat of kidneys, and of wheat. And he drank the pure blood of grapes.

God's fig-tree was Israel. He therefore must bear fruit for his Planter. His commandments, statutes, judgments Israel should keep. His name confess, His glories declare, and His praises sing. For he was the Lord's planting. His ground he cumbered. His was the honey out of the rock, and the butter of kine and the milk of sheep. His were the lambs and rams and goats and the fat of those kidneys and wheat and the grapes whose blood they drank.

And how this fig-tree thrived in God's soil. Israel waxed fat and was grown thick and was covered with fatness. But Israel bore no fruit. He took all and gave nothing in return. And he forgot God Who made him, and lightly esteemed the Rock of his salvation. He provoked the Lord to jealousy with strange gods and to anger with his abominations. And he sacrificed unto devils and not to God. He placed the gifts of God upon the altar of Baal. What an abominable tree!

It was also a lying tree. Peculiar to a fig-tree is its foliage betokening the presence of fruit on it. Israel had foliage and thus took on the appearance of a fruit-bearing tree, though no fruit was to be found on it. Israel brought a multitude of sacrifices unto the Lord; burnt-offerings of rams, the fat of fed beasts, the blood of bullocks, lambs and he-goats. Israel appeared before the Lord and tread His courts, brought oblations, burnt incense, kept the new moons and the sabbaths, called assemblies and solemn meetings, observed the appointed feasts, spread forth its hands and made many prayers (Isa. 1:11-15) compassed sea and land to make proselytes, swore by the altar, payed tithes of mint and anise and cummin, strained at a gnat, builded the tombs of the prophets, and garnished the sepulchres of the righteous and said that if they had been in the days of their fathers, they would not have been partakers with them in the blood of the prophets.

What a beautiful appearance this tree presented! It might be expected that the tree bore fruit—the peaceable fruit of righteousness, of mercy, faith, poverty of spirit, contriteness of heart, meekness, hunger and thirst after righteousness.

So the planter, the Lord God, came and sought

fruit thereon in the season of the tree's fruit-bearing. But, Lo! He found no fruit. Instead of faith, He found unbelief; instead of humbleness, pride; instead of love, hatred of God; instead of mercy, cruelty; instead of contrition, hardness of heart, extortions and excesses. So did the Planter discover that the appearance of the tree belied its true nature, that He had to do with a planting that was a hypocrite, devouring widows houses and shutting up the kingdom of heaven against men; a child of the devil, making the proselyte for which he compassed land and sea twofold more the child of hell than himself; a blind guide, a fool, outwardly clean but within full of hypocrisies and iniquity (Matt. 5). Amazing! All this piety, this treading God's courts, this bringing of many sacrifices, this making of many prayers, this tithing, this building of the tomb of the prophets, a vain show, a mass of glittering sins, iniquity! Isa. 1. Attend to the Lord's own appraisal, "I am full of burnt-offerings of lambs . . . I cannot away with it; it is iniquity. . . . your new moons and the sabbaths, the calling of assemblies. Your appointed feasts my soul hateth."

Full was He of their sham piety, their outward, civic righteousness, their fruits of common-grace. He could not away with it. It was iniquity. He abhorred it all. So, when upon one of His journeys Christ came upon the symbol of Israel—the fig-tree by the wayside, He, discovering that despite its leaves it bore no fruit, cursed this tree. And its subsequent withering was prophetic of the judgments of God soon to overtake Israel, God's barren fig-tree. The tree was doomed. For three years Christ, the Dresser of the church, had labored with this tree, exhorting it to repent, preaching to it the gospel of the kingdom, presenting Himself to it as the Saviour of His people by miracles, providing it with the evidence that he had come from God. But His words had found no response in Israel's heart. Despising and rejecting Him, Israel finally nailed His blessed body to the cross. Then said God to Christ, the Dresser of the vineyard, "Behold, these three years have I come seeking fruit on this fig-tree, and find none; cut it down. Why cumbereth it the earth?" But Christ said, "Lord, let it alone this year also, till I shall dig about it and dung it. And if it bear fruit, well; and if not, then after that thou shalt cut it down."

But why would Christ have this tree spared for yet another brief season? For the elect sake in the nation, some of which were still groping in darkness and others of which still had to be born. So for a season, the glorified Christ, through His servants, held forth to this doomed tree Christ and Him crucified. And His people believed and were saved. The others were hardened. So Jerusalem finally was destroyed. Thus the type, having waxed old, vanished away. The shadow tree was cut down. It had outlived its usefulness. And the church emerged from its typical shell.

But this parable has a universal message, a message for the church of this dispensation. It, too, is a planting of God. To it also He comes, seeking fruit. Is the tree bearing fruit? Or is this tree barren, so that the Planter now, too, says to the Dresser, "Behold, I come seeking fruit on this tree but find none." Is the tree about to be cut down? Behold, this fig-tree, the church of this present time, as it is spread over the earth. What is the church doing with the Son of God? Crucifying Him afresh. It began to do this openly and boldly during and shortly after the Reformation. About the year 1650 there occurred an eruption of unbelief that became more and more violent with time. Christianized paganism then began to shed its pagan shell and the beast of the abyss came forth. The subterranean stream of unbelief left its cavern then and continued its course above ground. The children of darkness became bold. Worldly philosophy everywhere raised its head in the church and became loud-mouthed. The movement is known in the history of the church as the Enlightenment. Since that day, out and out unbelief in the church has increased with amazing rapidity. Such fundamental doctrines as the virgin birth of Christ and His vicarious atonement are being denied by great numbers of church-men. And few indeed are the circles in which such doctrines as the total depravity of man and the sovereign grace of God can be consistently preached. Even in such a conservative group as the Christian Reformed, the preacher who attempts it, is cast out.

A barren fruit-tree is the church, a sepulchre filled with dead men's bones. Yet the tree, as did Israel of old, especially at the time when it was about to be cut down, presents a beautiful appearance. There is this same bringing of many sacrifices, treading God's courts, and the making of many prayers. The church now, too, the very despisers of the cross, compasses sea and land to make one proselyte. The age in which we live is the age of missions.

This tree, too, will be cut down, then, when the elect will have been saved out of it. Then Christ will come. And then the true church will appear with Him in glory.

G. M. O.

SO BE IT

So be it; 'tis Thy plan not mine,
And being Thine is good;
My God, my will shall yield to Thine
Ere it is understood.

The Sin-Offering

In the previous article on this subject we were occupied with the action of the blood of the sin-offering. From scriptures already quoted we learned that on ordinary occasions the blood was collected by the priest and sprinkled by him upon the altar round about. The significance of this was found to be that, as sprinkled upon the altar, the blood was upon Jehovah's table before His very countenance as a blood that He accepted as an atonement for the worshipper in respect to his sins. And the evidence of its acceptance was that the worshipper lived and continued to have access to the worldly sanctuary. And the latter in turn was made to stand out in the minds of *true believers* as the undoubted testimony that, being forgiven, they had access to the fellowship of God and to the experience of His goodness—a goodness that they were also made to taste.

But, as was said, this action with the blood was but symbol and shadow. The body is Christ. In Him priest and sacrifice are one. And He offered Himself for the sins of His people, satisfied the justice of God by His suffering and death in respect to their sins. Having put away sin, He, the true priest, placed His blood upon God's table in the sanctuary above, when by His own blood He entered in once into the holy places.

Let us now bring to completion our delineation on this particular phase of our subject (the action with the blood). It was only on ordinary occasions, when the offering had respect to a single individual, a ruler or a private member of the congregation, that the blood was to be poured round about the altar and some of it sprinkled upon the horns of the altar—its prominent points of sacredness. But if the offering was for the sin of the high priest, or of the community, in addition to these actions in the outer court, the blood had to be carried into the sanctuary and sprinkled by the priest seven times before the veil of the holiest place and upon the horns of the altar of incense. And on the great day of atonement the high priest, clad in the insignia of his office and freshly bathed, went with the blood of his own and the people's sin-offering in the inner room of the sanctuary—the holiest place—where he sprinkled with it the mercy-seat and the space in front of it. The scriptures that set forth these requirements are the following. Num. 15:22-26; Lev. 4:13-21; 22-26; 1-2.

Thus in the action with the blood as well as in the offerings, there was a graduated scale, mutually related to the ascent in the rank of the offender. Undoubtedly the reason again was that sin was conspicuous and thus offensive in the degree that the position of the offender was high. As has already been remarked, it was especially corruption in high places

that would give to the enemies of the Lord occasion to blaspheme. Thus when on the great day of atonement the offender was the whole congregation and the sins uttered those of the entire year, the blood of the sacrifice was brought into the very place of Jehovah's throne. How this action must have impressed the worshipping assembly as witnessing for the truth that it was with Jehovah that the offender had to do, that when sin was committed, it was *His* law that was being transgressed and His magesty that was being offended and that therefore it was also His justice that had to be satisfied and His wrath appeased and that solely by a sacrifice provided, accepted and approved by Him, if there was to be for the offender a living way by which he could draw near unto God. And the blood as carried into the very presence-chamber of God witnessed for this truth that sin had been so completely and perfectly expiated by the shedding of this blood, that with it sinful man could come into the very presence of God and live.

There was then this variant action with the blood. And as a result of each distinct action, that is, whether as sprinkled upon the horns of either of the altars (the altar of the burnt-offering or the altar of incense) or as sprinkled upon the mercy-seat of the ark, the blood was in Jehovah's presence before His face; and its bearing there bespoke its acceptance by Him.

Closely related to this action with the blood was the action with the flesh of the slain victim. When the sin-offering was for the common member, or the single ruler in the congregation, the flesh, with the exception of the fat, had to be eaten by the priesthood; but when the offering had respect to a sin of the high priest or of the whole congregation, then the flesh was to be carried without the camp, and burned in a clean place. (Lev. 4:12, 21, 6:30). But there were also portions of the carcass of the animal that were burnt upon the altar, to wit, the fat, the kidneys, and the greater lobe of the liver—the fat because it "was the indication of life in its greater health and vigor", and the kidneys because of their being so closely connected with the fat.

Regard must now be had to this action with the fat, first, to its being burnt, consumed by fire. In its state of being burnt, the fat (representing, let it once more be said, the sacrificial animal in its health and vigor), pointed to the holy zeal of God's house by which Christ was consumed while expiating, during the entire span of years of His sojourn among the men of this world but especially upon the cross, the sins of His people. In its state of being burnt, the fat was thus a type of Christ, performing, as one baptized with the fire of the Holy Spirit, the work that the Father had given Him to do and that consisted in saving a guilty and condemnable people from its sin. This work, as performed by Him, was an act of pure love and perfect obedience.

But let it be considered further that, as the blood, so the fat,—it was placed upon the altar (after the slaying of the victim) and this in token of its being presented to Jehovah for acceptance. And the notice “And Jehovah smelled a sweet savor” signifies that by Jehovah it was accepted.

So, too, the flesh and blood of Christ, the human nature in which He suffered, the Lamb “as it had been slain”, it was placed by Him, or, better said, He the Lamb, placed Himself upon the altar, that is, presented Himself to God for acceptation in the holy place in heaven, the place that He entered by His own flesh and blood, that is, by the virtue of His human nature that had been bruised for “our iniquity”, thus a place that He entered on the ground of His own satisfaction and righteousness. And the Father smelled a sweet savor. The Lamb “as it had been slain” was thus accepted; for was He not raised unto the justification of His people? And the Lamb, Christ, is still there on God’s altar in the heavenly place. He still holds up before the face of the Father the Lamb “as it had been slain”. And there upon the altar, He, His flesh and blood, will eternally remain, not to be sure as a Lamb *that is being slain*, not as a flesh and blood that is being perpetually broken and shed (the task of atoning sin has been completed) but as a Lamb “as it had been slain” as a flesh and blood that they have been broken and shed. This, certainly, is the teaching of scripture. There always lay upon the altar of the burnt-offering that stood in the court of the worldly sanctuary the flesh of a slain sacrificial animal in a state of being burnt. The fire upon that altar was never extinguished. And upon the table that stood in the outer room of the sanctuary always lay bread,—the shew-bread. Now that flesh upon the altar in its state of being burnt and that bread upon God’s table is the Christ “as He had been slain” eternally upon God’s altar in the heavenly place.

And so it must be. For this His everlasting presenting Himself to the father is an act of prayer. It is the expression of His constant will that His body, the church, be everlastingly filled with all that fulness of which He is the meritorial and the Father, the creative fountain. And this prayer must everlastingly be in the Father’s audience. For to pray is to seek and to ask. And to seek of God is to acknowledge Him as God and thus as the fountain of life and blessing, is thus to cry out His praises. It is therefore His will that Christ be everlastingly seeking—for His people, eternally presenting Himself to the Father, everlastingly placing Himself as the Lamb “as it had been slain” upon the altar. And so He does. Such is and will be eternally His engagement. And the Father smells a sweet savor, and everlastingly responds to this prayer, and responding, eternally fills Him, the Lamb, with all that fulness of which He is and remains the seat and channel—fills Him that He in turn may everlastingly fill His body, the church. Of this fulness

then, do all the redeemed everlastingly receive. They thus are and eternally remain the receiving ones and God in Christ is and everlastingly remains their living God.

Christ then, is everlastingly upon God’s altar in the holy place. So it is and so it must be. And so also the scriptures have it. Holy Writ teaches, does it not, that He is the Head of the church, the true vine with the redeemed as the branches, the true bread, the living water, the sanctification and the righteousness, the wisdom and redemption of His people, not merely for the time being but everlastingly. The implication of this is that if for one instant the glorified church in heaven were separated from Him, it would again stand before God in all its guilt and pollution. But the redeemed abide in Him. Never shall they be separated from Him. Everlastingly shall they eat His flesh and drink His blood and thus receive of His fulness—a fulness, a river of grace, of which He the Father is the everlasting fountain. And this fulness Christ everlastingly seeks, asks for. For God will be recognized and praised. Besides, prayer is an action indicative of a mind and heart receptive to what God gives. So, if there be no prayer, no asking, no seeking, there can be no receiving. And if there be no receiving, there is no giving. So does Christ, then, everlastingly seek of the Father in behalf of His people the very benefits accrued from His suffering and death. And the ground of His seeking, His asking, is the very virtue of His flesh and blood. He therefore presents Himself. The Lamb “as it had been slain” is and must be everlastingly on God’s table in the holy place.

And as to His people, they, too, present themselves, their bodies, a living sacrifice, holy, acceptable, to God, “which is your reasonable service”. Rom. 12:1. The body to be presented is the entire man, the one redeemed human organism, as it is constituted of body and soul. This body is to be presented a sacrifice, that is, it is to be placed upon the altar without spot or blemish, a living, holy, and thus acceptable body, man. Now according to the context, a holy body is one transformed by the renewal of the believer’s mind. Transformed! This body then has a form, that concerns the hidden man (the hidden thoughts, desires, aspirations, ideals and strivings of the heart) and the visible man (the expression of the hidden man in word and deed). Now the form of this man or body is the ethical mold, the fixed way, the scheme, the construction, of the entire walk, conversation (both the inward and outward) of this man. The fixed way of the conversation of the wicked is ever in a direction away from and thus contrary to God. Thus the form of this age, is the sinful mode of existence of the ungodly as seen in their entire conversation, in their manner of life, their methods and policies, in the speech by which they give expression to their view of life and of the world. The expression “renewal of

your mind" occurs in the following verse that reads, "And be not conformed to this age, but be ye transformed by the renewing of your mind." The expression must be taken as the signification of the mind (and will) in the essence of which operated a new principle of life, thus a mind reborn and as a result thinking God's thoughts and minding His things, thus a mind that has undergone a fundamental and radical change. What now is that living, holy body, fit for God's altar? It is the Christian man so influenced, so under the sway of the renewal of his mind, that is, of a mind as redeemed, that he is a man with a walk, a conversation, the form of which is according to the image of Christ. And the man, body, conformed to the world, is he with a conversation, the form, the ethical mold, the fixed way of which is identical to the form of the walk of life of this world. Such a man thinks, wills, desires, speaks, acts, plans, strives and seeks as does this world.

Now the believers must recoil from placing upon the altar, a self, a body, conformed to this age. It must be their holy ambition that the body presented be living, holy, thus a man, a self, transformed. For it is only the Christian man, living and holy, who is praising, and witnessing and confessing, who is fighting the good fight of faith, and who is thus seen as one born of God. A dead or deathlike sacrifice upon the altar is not to the praise of the Father. It is then to holy living that the apostle here exhorts. And the exhortation comes to believers, to those raised with Christ and thus empowered by grace to heed this call. And they do heed it. All their life they make it their task to prepare them selves, their bodies, for the altar; for it is their genuine desire that the body presented be holy and living, a credit to God's redeeming grace. And preparing they present and presenting they prepare. The two actions go hand in hand. Rightly considered, the two are one. The apostle does not say in this connection just wherein this task of preparing the body consists. But we know that it is a task, an action, that consists in mortifying members which are upon the earth; fornication, uncleanness, inordinate affections, evil concupiscence, and covetousness, which is idolatry; that it consists in putting off all these; anger, wrath, malice, blasphemy, filthy communication "out of your mouth". It consists, positively, in putting on, as the elect of God, bowels of mercy, kindness, humbleness of mind, meekness, longsuffering; . . . Doing this, by the mercies of God, they are being transformed by the renewal of their mind.

Yet despite all his striving to be holy, the believer in this life does not attain. His body remains a sacrifice with numerous spots and blemishes. How then can God suffer him, his body, in His sanctuary on His altar? Because, though sin still riots in his flesh and defiles his sacrifice, he is perfect in Christ, Who is his righteousness. But Christ is also his sanctifica-

tion. His desire to be done with sin in his body will therefore be fulfilled. When Christ shall appear, he together with all such as love His appearance shall appear with Him in glory in the holy place upon God's altar, as cleansed from every spot and blemish. And as a man made perfect, he with all the redeemed will everlasting cry out the praises of Him by Whom he was saved. And smelling a sweet savor, God will shine upon them all with the light of His blessed countenance. And they will see His face. And their joy shall be full.

There are still these observations to be made. Before the fat of the sacrificial animal was presented, placed upon the altar by the officiating priest, the animal was slain. So, too, the believer, he presents himself a living sacrifice but not until after he, as a result of having been brought under the conviction of sin, has died, that is, has come to stand out in his own mind a man by nature dead in sin. And it is as one hanging to Christ, his resurrection and life, that he, as one raised from the dead with Christ, presents his body a holy sacrifice to God. And this is indeed his reasonable service. Thus, as was said, the exhortation comes to believers. It is one according to which believers are admonished to strive to attain by the mercy of God to the ideal of the perfect life in Christ.

As to Christ, after He had been slain and had risen, He presented Himself. Yet from this it may not be concluded that before His death upon the cross, He was not upon God's altar. As baptized with the fire of the Spirit, He was presenting his unblemished body, His spotless self, a holy and altogether acceptable sacrifice to God during the entire span of years that He sojourned among the men of this world. But it was not until after His resurrection that He by the virtue of His flesh and blood, *properly* entered the holy place in heaven.

In the light of what has here been presented, it is plain that Christ's mediatorship shall not come to an end, when the church shall have appeared with Him in glory. How can anyone take this view with such scriptures in the Bible as the following, "And the city had no need of the sun. . . . for the glory of God did lighten it, and the Lamb is the light thereof. . . . And he shewed me a pure river of water of life, clear as crystal, proceeding out of the throne of God and of the Lamb. In the midst of the street of it, and on either side of the river, was there the tree of life, which bare twelve manner of fruits and yielding her fruit every month: and the leaves of the tree were for the healing of the nations." Rev. 22, 23.

Thus out of the Lamb, too, proceedeth the river of life. Also the Lamb is the light of the city. And the tree of life is likewise the Lamb. And of the better covenant, He is the Mediator (Heb. 8). If this covenant is eternal, and it is this, His Mediatorship must likewise be eternal. It was the Father's pleasure, such

is Paul's teaching, that in Him should all fulness dwell—dwell everlasting. Praying to the Father to glorify Him, he said, "That they may be one; as thou Father art in me and I in thee, that they may be one in us: . . . And the glory which thou hast given me, I have given unto them; that they may be one, even as we are one: I in them and thou in me, that they may be made perfect in one." John 17.

The name Father here signifies not merely the first person in the blessed trinity, but the Triune Jehovah. In this prayer the Triune God appears as being in Christ as to His human nature and the latter in the Triune God. And the church appears here as being in God and in Christ. And this is given as the reason for its perfection and oneness. It follows, then, that the breaking of the connection between God and the human nature of Christ (in which dwells all the fulness) and between this nature and the church, would spell the immediate destruction of the perfection and oneness of the church, and the destruction of Christ as to His human nature. For this nature, being creature, receives of God's fulness as well as the church. But the fulness dwells first in Christ and then in the church, His body, so that Christ first receives of God what the church receives of Him.

It is not frequently that Holy Writ literally asserts that the glorified Christ prays for His people in the holy place in heaven. The statement occurs but thrice in the New Testament scriptures. The Evangelist John reports Christ as saying to His disciples, "And I will pray the Father, and He shall give you another Comforter." John 14:16. Rom. 8:34 is a scripture that reads, "Who is it that condemneth? It is Christ that died, yea, rather, that is risen again, who is even at the right hand of God, who also maketh intercession for us." And John in his first epistle declares, "And if any man sin, we have an advocate with the Father, Jesus Christ the righteous. . . ." I John 1:2.

Not once do the scriptures *literally* affirm that Christ will pray also for the church in glory and this everlasting. Yet that He will indeed be so occupied eternally is certain. It follows from the character of prayer. It follows from the fact that Christ as to His human nature is creature and that the Church is God's workmanship created in Christ.

It follows from the character of *true* prayer. "Open thy mouth wide," says the Lord to His people, "and I will fill it." Ps. 81. Now the praying man is he with an open mouth, with a mouth, soul, heart, opened wide. Only such a mouth—the mouth He has opened—does God fill. Consider in connection herewith that the nature of Christ in which all the fulness dwells is creature and that therefore this nature, being creature, must everlasting be replenished by a river of grace of which not this nature but God only can be the fountainhead. And this implies that Christ's mouth is wide open everlasting and that thus He will pray

without ceasing. And praying, He will be full everlasting; and of His fulness the church, too, will everlasting receive. And the ground of that prayer will be the Lamb "as it had been slain". He thus will ever be presenting His body a living, holy and acceptable sacrifice to God.

And let us consider now what is concluded in this fulness. All things, to be sure. But we now mention these: firstly, the imputed righteousness of the redeemed, which is the righteousness of Christ; secondly, the life and the sanctification and the glory of the church. Now these mercies the church must and shall eternally receive from Christ and possess for the sole reason that they, the redeemed, everlasting shall be in Him. For, as was said, He *is* their righteousness and sanctification. Let it therefore be repeated that if the glorified church were ever for one instant separated from Him, they in that very instance would lose every mercy and again stand before God in all their sin and pollution. For, in Him all fulness dwells. And this was the Father's pleasure. For as Christ is God's gift unto an ill-deserving and condemnable yet elect race of men, it follows that nothing can so gloriously reveal who God is, and so enhance His glories everlasting, than the presence in heaven of the Lamb "as it had been slain", everlasting presenting Himself a holy sacrifice to God in behalf of His people, and the presence of a church, constituted of men, saved by His mercies from all their sins and now cleaving to the Christ, Who bought them, that they may everlasting receive out of Him and out of the Father the grace that He merited for them and that in Him everlasting dwells. The conception then that the church glorified will have no need of Christ is thoroughly wrong.

And finally prayer is praise and adoration. It is the whisperings of a sanctified heart that God is God and as such the highest good for His people. To such a heart prayer is necessity and a joy like breathing. How then could Christ and with Him His body, the church, ever cease praying. And how could the Father, in, through, and to whom are all things, ever have with Him in His house sons and daughters who were not everlasting telling His praises also by acknowledging Him as the fountain of their heavenly existence through their seeking and asking. It is the wicked who do not ask, as all their thoughts are that there is no God. And how appropriate and necessary this asking, if God, because of His being God, everlasting remains the Giving One and Christ and His people the receiving ones.

As was said, when the offering had respect to a single individual, a ruler or a common member of the congregation, the flesh, with the exception of the fat, was eaten by the priesthood. When the offender was the high priest the flesh was carried to a clean place outside the camp and burnt. Such, too, was the action with it on the great day of atonement when the sins

expiated had respect to the whole congregation. The whole body of the beast was carried out of the camp and consumed there as a holy of holies unto the Lord. No sin-offering, whereof any of the blood was brought into the tabernacle of the congregation, "to reconcile withal in the holy place" might be eaten. Lev. 6:30.

How is this eating of the flesh to be understood? Some have regarded it as an eating of the sin by the priest and thus as his bearing it, or making it his own. The priests, by the virtue of their office, took the sin of the people upon themselves and consumed them. This view proceeds on the wrong foundation that after the penalty of death had been borne by the sacrificial animal thru its dying, its flesh was still charged with sin. Now this could not be. If the flesh of the victim was still laden with the guilt of the offender, after its having been slain, it had but imperfectly or not at all atoned sin by its dying. The view therefore must be set aside as untenable as it deprives the dying of the victim of its atoning power and places this power in the priest. This should not be done. The atonement must be held to have been completed, when, after the laying on of hands, the victim was made to suffer the penalty of death, and its blood sprinkled on the altar of God. And the eating of the flesh by the priest is to be regarded as a symbolical representation of the complete removal of guilt and thus of the completeness of the reconciliation. The atonement had been so perfect that sin had been taken away so that it no more existed than the flesh of the victim as eaten by the priesthood. This, too, is the idea expressed by the burning of the flesh outside the camp. But there are other interpretations of this latter action. Some have regarded it as betokening the suffering of Christ upon the cross and in the final instance of the suffering of the lost in hell. This view seems to have the support of a scripture contained in the Hebrews (chap. 13) and that reads, "We have an altar, whereof they have no right to eat which serve the tabernacle. For the bodies of those beasts, whose blood is brought into the sanctuary by the priest for sin, are burned without the camp. Wherefore Jesus also, that he might sanctify the people with His own blood, suffered without the gate." But this scripture cannot be taken as proper explanation of the rite in question. A body, dead and thus incapable of feeling pain, cannot very well do service as a symbolical representation of the "suffering" Saviour.

G. M. O.

O Lord, I know that Thou wilt give to me
All that I really need;
And yet with heart insatiate and athirst
For more of Thee I pant.

We Have An Altar. . . .

Hebrews 13:10.

Let us briefly explain the above-cited scripture. It forms the final link in the sacred writer's chain of reasoning that the ceremonies of Moses' law have waxed old and vanished away and that the believer's whom this epistle directly concern shall eject them from their service and be occupied solely with the realities of which they were the pre-figurations. These brethren had not yet come to this. It was hard for them to believe that the typical things of the law had actually served their usefulness now that the law had been fulfilled by Christ. So, being men who feared God, they, in their mistaken zeal, were still through the typical priesthood offering gifts and sacrifices for sin. So the writer addresses himself to the task of showing them from scripture that the commandment going before had been disannulled for the weakness and unprofitableness thereof. "For the law made nothing perfect, but the bringing in of a better hope; by which we draw nigh unto God." The writer's argument ends with chapter ten. The chapters that follow are comprised of a series of exhortations and thus form the practical section of his missive. The above scripture is contained in this section and well near the end of it which indicates that before he could bring himself to pen the closing word of his writing, he had once more to reason with them from scripture respecting their error.

"We have an altar," he says to them, "whereof they have no right to eat who serve the tabernacle." What this altar is that the believers of the new dispensation have, all are not agreed. The Papists have it that it is the material altar whereon what is held to be the unbloody flesh of Christ is offered by the priest. Others think that the reference is here to the table which the church uses when it eats the Lord's supper, because of the communication of the sacrament which is made at it. However, the altar which we now have is Christ as sacrificed by Himself when He presented His body a living, holy and acceptable sacrifice to God. This altar the sacred writer justly places in juxtaposition to the altar of burnt-offering, that is, to the victim that was placed upon this altar, as it had been slain for the sins of the congregation on the great day of atonement. Thus the altar now in use is opposed to the entire typical-symbolical service of which the sacrifice formed the nucleus. So the contrast here is between signs and things signified, shadow and body, type and the reality typified. The design of the apostle is thus again to declare the glory of the new covenant above that of the old. The altar to which believers now have access is Christ "as He had been slain".

Of the altar which we now have, they who serve the tabernacle have no right to eat. "They who serve" were the priest and the Levites who performed the service at the worldly sanctuary. They did have right to eat of the typical altar of the worldly sanctuary. This right was theirs by divine institution. For they who minister about holy things, eat the things of the temple; and they that wait at the altar, partake of the altar, that is, of the flesh of the animal sacrifice, the fat of which was presented thereon to God. And this flesh the priesthood might eat. Yet it had no right to eat of our altar, no right by divine institution. To follow the reasoning here, it is necessary to bear in mind that, as has already been made plain in my other articles on the subject of the "sin-offering", when the offering was for the high priest and for the whole congregation on the great day of atonement, the flesh of the animal sacrifice, instead of being eaten by the priesthood, was carried to a clean place outside the camp and burnt, and that the blood of such sacrifices, instead of being sprinkled upon the altar, was brought into the sanctuary. It is to this offering—the sin-offering—and to the one for the whole congregation on the great day of atonement, that the sacred writer referred when he wrote (verse 2), "For the bodies of those beasts whose blood, being a sin offering, is brought into the sanctuary by the high priest, are burnt without the camp". Now this sin-offering (on the great day of atonement) was the principle type of Christ and His sacrifice among all the sacrifices of the law. It was an offering appointed by "an everlasting statute, to make an atonement for the children of Israel, for all their sins once a year". It was the blood of that sacrifice alone that was carried into the holy place by the high priest. And the institution for the burning of the bodies of the beasts whose blood was thus offered, reads, "And the bullock for the sin-offering, and the goat for the sin-offering shall one carry forth without the camp; and they shall burn in the fire their skins and their flesh and their dung." Now whereas, as was said, this offering was the principle type of Christ and His sacrifice for reasons just mentioned, and whereas from this altar or sacrifice the priests were forbidden to eat, the expression "our offering" must be taken to signify in the first instance this particular offering and in the final instance Christ and His sacrifice. The proof of this is that all the tenses of the verbs in the statement "we have an altar, whereof they have no right to eat who serve the tabernacle" are present. In the Old Dispensation "our offering" was this sin-offering. This day "our offering" is Christ. And of this offering, they who serve the tabernacle have no right to eat. So it is now; so it was then. However, that they who serve the tabernacle, have no right to eat of "our altar" did not in the dispensation of the law, spell their condemnation and eternal doom. For, they had no right then by divine statute. It

was expressly forbidden them to eat from this (typical) sacrifice. However, all is different now. "Our altar" is now Christ. Hence, all are now commanded to eat of "our altar" the Christ. Therefore, those who in this dispensation, are serving the tabernacle, cleaving to the ceremonies of the law, instead of turning to the living altar Christ, are disobedient and reprobated. Characteristic of the reprobated Jews was and still is that they serve the worldly tabernacle and thus refuse to own Christ as their Saviour. Such have no right to eat of "our altar" Christ. The elect of God alone have this right.

Now whereas the sin-offering on the great day of atonement was the principle type of Christ's sacrifice, Christ, in agreement with the burning of the flesh of this sacrifice outside the camp, also suffered without the gate, that "he might sanctify the people (the whole congregation, which on the great day of atonement was typically sanctified by the blood of the animal sacrifice in respect to all their sins) with his own blood." Hence, that Christ suffered outside the gate instead of in the court of the temple of the earthly Jerusalem, need not stand in the Hebrews' way of turning to Christ as the true sacrifice; for, such is the implication of the sacred writer's reasoning here, the flesh of the principle type of this true sacrifice, was burned outside the camp.

Thus, looking at the type (the slaying of the victim and the burning of its flesh outside the camp) Jesus understood that He *must* suffer—suffer outside the gate, as the type, so He was made to realize, was, the expression of the eternal and determinate will of God. And, as the obedient servant, He did suffer, outside the gate, that, as the ascended and glorified Lamb of God "as it had been slain", He might sanctify His people by bringing through the Spirit the virtue of His flesh and blood in actual connection with that people for whom He had shed His blood with the intention in His soul to save alone that people.

He suffered outside the gate. It shows that the object of His work was not alone the Jews but Jews and Gentiles. But this has still other significance. It was without the gate that He suffered, that is, of the city, to wit, Jerusalem, which corresponds to the camp in the wilderness. And herein is concluded that He forsook the typical Israelitish state and that thus the time for its destruction was at hand, which destruction He also announced as He went out of the city's gates, Luke 23: 28, 29. Thus His going out of the gate terminated all sacrificing in the city and thus put an end to the entire typical service of the dispensation of the law. For His suffering and death were not only a sacrifice but a *punishment for sin*. For, He went out of the city esteemed a malefactor, and died the death which was a sign of the curse, Gal. 3:13.

Whereas, then, Christ suffered outside the gate,

"Let us go forth therefore," so the sacred writer in conclusion exhorts, "unto Him without the camp, bearing His reproach. For here we have no abiding city, but we seek one to come." This, the apostle means to say, is their duty. For, being His disciples, they must follow Him where He leadeth. What will their abiding in the city profit them, if He has gone out of it? They will perish with the city. Going out, however, they must go to Him, He being their altar. The voice of unbelief says that, heeding, they will lose much, yea, all, in that the city was the seat of all the political and religious converse of the Jews. There in the city was the whole divine service of the tabernacle. Thus to the Jew the greatest conceivable calamity by which He could be overtaken was to be exiled from that city. In Jerusalem God had recorded His name. There in the holy place, His people through their representative, the High Priest, stood before His face and were blessed. Yet faith says that he who would live must go out of the city. And what faith says must be heeded. For Christ went out. God therefore is still there, indeed, but only to curse and to destroy. For Jerusalem had through the ages killed the prophets and had finally crucified God's Son. Hence, Jerusalem is now the world. Jerusalem is Babylon. It is therefore about to pass away, to be destroyed.

Let the Hebrews then go out of the city. How is this done? It is of course not a local departure out of the city that is intended in the first instance. Yet in view of Jerusalem's impending doom, the Hebrews, would they not perish with the city, must depart out of the city locally. Still, what is properly intended is an ethical and religious going forth from the city, which consists in the Hebrews renouncing all their old ceremonies, in their going to Christ and His altar and sacrifice, thus in their betaking themselves unto Him as the true King, Priest and Prophet of the church, in their owning Him under all the reproach which was heaped upon Him in His suffering outside the city gate.

Let them go forth and bear His reproach. How great His reproach! How He was contemned, scorned, despised and reviled! What occasioned all this abuse was His bringing Himself forward by word and deed for what He actually was, to wit, the Son of God that taketh away the sin of the world, the true altar, the true sacrifice who suffered that He might sanctify His people, the way, the truth and the life, the resurrection and the life, God manifested in the flesh, the incarnate word, the redemption of His people. Thus beholding Him, men saw God, both in His infinite love and in His terrible wrath, in His power and sovereignty, in His holiness and righteousness; and hearing Him, men heard themselves condemned and described as sinners, perverse, vile, dead in sin and thus without

an atom of strength to contribute anything at all to their salvation, and unwilling to be saved, as men guilty and condemnable, and whose only hope therefore is the God and Father of Christ.

Thus, seeing and hearing Him, sin in men, in the Jews, in His own, became exceedingly sinful and taking occasion by the revelation of God's glory in the face of Christ, nailed His body to the cross, and thus slew God.

What then is the reproach of Christ? It is the wicked response, the godless reaction, of unbelief to the revelation of God's glory in the cross.

And this reproach the Hebrews are admonished to bear. And we bear it when we own Him, and believe in Him and confess His name before men, and walk in newness of life in the way of His covenant. This reproach we bear when, as a result of our profession, His shame—the shame of the cross—is also upon us. And if we go to Him, and through our doing so forsake, renounce, denounce and condemn all that which is opposed to Him—the world and all that is out of the world—forsake all that stands opposed to Him, whoever and whatever it may be—whatever friend, whatever privilege, whatever worldly advantage—His reproach will be upon us. But let us not be deterred by this from going out of the gate unto Him. For we have here no abiding city. This city, this world, passeth away. Babylon will be destroyed. Besides, our heart is not in this city. Our heart is in the Jerusalem above; for there our treasure is. We do, indeed, seek that city to come, to appear in glory with Christ. Let us then go forth unto Him without the camp, bearing His reproach.

G. M. O.

A WISH

Oh that with ready grace my heart could give
What God requires;
That there within it lived no grasping will
No fond desires.

It grieves, it pains me that I do not fly
O Christ, to Thee,
To lay this treasure at Thy feet, with sweet
Alacrity.

Yet take it from me; if I love it much,
I love Thee more,—
But pity, as Thou takest, for it leaves
My heart so sore!